

Lord

genaamd

De groote

Lister

Raffles

Onbekende.

No. 237

Een renbaan geschiedenis

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Een Renbaangeschiedenis.

HOOFDSTUK I.

Raffles heeft een verrassing.

Toen Raffles op een morgen van een schoonen zomerdag de bibliotheekzaal binnentrad van zijn villa in de Regentstreet te Londen, vond hij daar zijn trouwen vriend Charly Brand, verdiept in de lezing van de *Times*.

De jonge man wierp zijn blad weg zoodra hij zijn vriend zag binnentreden en riep verheugd uit:

— Ben je al weder terug van je boodschappen?

— Zooals je ziet! Staat er iets bijzonders in de *Times*?

— Volstrekt niet! Het blad staat vol met de kleine berichten die je er om dezen tijd van het jaar steeds in vinden kunt, en die betrekking hebben op het gaan en komen van vreemdelingen. Het schijnt dat ons land nog steeds een groote aantrekkingskracht uitoefent op heeren toeristen!

— Maar juist die kleine berichten hebben ons reeds menigmaal gelegenheid verschaft om een goeden slag te slaan!

— Ongetwijfeld, maar ik geloof niet dat er onder degenen die thans in het City blad vermeld worden velen zijn, die de moeite van een nachtelijk bezoek zouden loonen!

— Dus er valt niet veel te doen, zeide Raffles terwijl hij een sigaret opstak.

— Niets, Edward!

— Wat dunk je dan van een klein reisje?

— Een reisje? herhaalde Charly verbaasd. Ben je van plan op reis te gaan?

— Ja en neen! Ik was wel van plan Londen te verlaten, al was het slechts voor een paar dagen, maar ik had nog geen tijdstip vastgesteld. Het is echter prachtig weer en Londen verveelt mij op het oogenblik verschrikkelijk.

— Mij gaat het juist zoo!

— Je verzet je dus niet tegen mijn plan?

— Integendeel, ik juich het van harte toe. Waar zal de reis heen gaan? Frankrijk of Duitschland?

Raffles glimlachte.

— Je zult het ditmaal met minder moeten stellen, wij blijven dicht bij honk — wij gaan naar Ripley!

Charly had bij het hooren van deze woorden eenigszins verbaasd opgekeken.

— Naar Ripley? vroeg hij toen.

— Ja — heb je er iets tegen?

— Dat volstrekt niet! Ik vind je bezitting daar een van de mooiste die je hebt. Ik wilde alleen maar zeggen dat wij er juist veertien dagen geleden geweest zijn, met de ziekte van je rentmeester. Maar toen was het nog slechts lente en misschien is er in dien tijd op je landgoed wel weer heel wat veranderd!

— Er is in ieder geval iets anders, Charly, zeide Raffles met een vroolijke tinteling in zijn oogen.

— Iets anders? O ik zie het al! Je hebt waarschijnlijk weer een of andere verrassing in petto! Heb ik goed geraden?

— Misschien wel! riep Raffles opgeruimd uit. Kom, kleed je aan en maak je reisvaardig!

— Gaan we per trein?

— Waar denk je aan! Met dit heerlijke weder gaan wij natuurlijk met het motorjacht! Wij hebben volstrekt geen haast! Henderson volgt ons met de auto, want die zullen we daar misschien nog wel kunnen gebruiken.

— Op weg dan! riep Charly uit. Het verheugt mij dat ik voor een paar dagen deze benauwde huizenzee kan ontvluchten!

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer en pakten hun valies.

— A propos! riep Charly door de tusschendeur, die de beide slaapvertrekken scheidde. Reis je als Lord William Aberdeen, de bezitter van dit prachtige huis?

— Ja mijn jongen, want ik heb volstrekt geen reden om incognito te reizen!

— Je verrassing waarvan je zoo even sprak is er dus geen, die ons bij mislukking met den strafrechter in aanraking zou kunnen brengen?

— Stel je gerust, Charly, antwoordde Raffles lachend. Daar is in het geheel geen sprake van! Wij gaan als ordelijke, fatsoenlijke burgers naar mijn landgoed!

— Dat is waar ook — zou die schatrijke Amerikaan er nog altijd wonen, met wien wij toen hebben kennis gemaakt en die ons toen verklaarde, dat hij zijn dochter verwachtte?

— Dat zou ik wel denken! De man had zijn buitenverblijf pas gekocht en er pas zijn intrek genomen. Het is dus niet waarschijnlijk dat hij zoo spoedig weer zal vertrekken.

— Om je de waarheid te zeggen, dacht ik, dat die schatrijke Amerikaan het onderwerp vormde van de verrassing, waarover je het zoeven had!

— Neen, Charly — ik bestee alleen menschen, die me onsympathiek zijn! hernam Raffles laconiek. En die Amerikaan is een joviaal type met een hart van goud en wordt door zijn personeel op de handen gedragen. Van tijd tot tijd doet hij wel wat barsch en hij heeft mij niet onduidelijk laten merken, dat hij „lak heeft aan den adel”, maar dat neem ik hem volstrekt niet kwalijk — integendeel!

Zoo voortpratende, hadden de beide vrienden spoedig hun valies gepakt.

Juist kwam Gaston, de oude bediende van Lord Aberdeen, zijn meester waarschuwen, dat Henderson met de auto was voorbereid.

De twee mannen verlieten de villa en liepen op de auto toe, die vóór het hek van den voortuin wachtte.

Het was een geweldig groote, grijze toerwagen, die niet lang geleden door Raffles was aanschafte.

Achter het stuurwiel zat de chauffeur Henderson, een man van reusachtigen lichaamsbouw, die zijn meester reeds herhaaldelijk op diens gevaarvolle tochten had vergezeld.

Hij tikte eerbiedig aan zijn pet, toen Lord William Aberdeen en diens secretaris, Charly Brand, het vergulde hek openden en op den wagen toetraden.

— Je weet het doel van de reis, Henderson?

— Ja, Mylord, ik moet u naar het boothuis rijden. En zoodra gij u hebt ingescheept, moet ik nog een koffer voor u beiden pakken en met dezen wagen u naar Ripley volgen.

— Goed onthouden, Henderson!

De beide vrienden stapten in en de grijze toerwagen zette zich in beweging.

Het was omstreeks half elf in den morgen, toen de auto stilhield op de Theemskade, niet ver van de Towerbridge, waar zich het boothuis van de „Yachtclub” bevond, waarvan uitsluitend leden van den adel lid konden worden.

De bewaker van het boothuis had de grijze auto zeker reeds in de verte herkend, want hij haastte zich eenige bevelen te geven aan zijn ondergeschikten, die snel een fraaie, tamelijk groote motorboot van het zoogenaamde kruiserstype uit het boothuis haalden en langs het drijvende plankier meerden.

Zoodra Charly en Raffles waren uitgestapt, reed Henderson weder terug, teneinde de hem gegeven bevelen te gaan uitvoeren.

— Is de boot in orde, Jackson? zoo wendde Raffles zich tot den opzichter, zoodra zij het plankier hadden betreden.

— Zeker, Mylord! De „Dolfijn” is grondig nagezien, ofschoon het niet behoefde, want alles was nog uitstekend in orde. Een prachtig scheepje, Mylord, als ik het zoo zeggen mag!

En de opzichter wierp een bewonderenden blik op het ranke vaartuigje, dat zachtjes op de gele golven van de Theems schommelde.

Een paar kruiers droegen de bagage in de boot.

Raffles en Charly begaven zich aan boord en de jonge man duwde de boot met behulp van den bootschaak af.

Spoedig bevond de „Dolfijn” zich in het midden van de Theems.

Met groote behendigheid stuurde Raffles de boot stroomopwaarts, midden tusschen de talrijke schuiten

en vaartuigen van allerlei aard heen, die in alle richtingen over het water schoten.

Het duurde een vol uur vóór de motorboot goed en wel de laatste buitenwijken van de wereldstad achter zich had gelaten.

Toen vermeerderde Raffles spoed en nu stevende de „Dolfijn” vlug tusschen de heerlijke, groene oevers van de Theems voort.

— Het is toch een schoone rivier! riep Charly uit, terwijl hij zijn blikken vol bewondering op het schoone landschap liet rusten.

— Dat is zij! zeide Raffles. En toch heeft ook op de groene oevers van deze rivier het bloed onzer landgenooten bij stroomen gevloeid. Hier heeft Richard de Derde zijn laatsten strijd gestreden — hier is hij gesneuveld! Aan deze zelfde rivier streden de soldaten van Cromwell, de fanatieke Rondkoppen, tegen hun landgenooten, die niet wilden bukken onder de tyrannie van den IJzeren Hertog. Hier ook streden de Plantagenets tegen de Tudors, lange jaren achtereen; ik zwijg maar van den strijd tusschen de Angelsaxers en de Normandische invallers!

— Je zou anders nog verder kunnen terug gaan en gewagen van de Legioenen van Julius Cesar, die tot zelfs in dit land de heerschappij der Romeinen kwam vestigen!

— En terecht, Charly — want de Romeinen van dat tijdperk stonden zoo verbazend hoog boven alle andere volken, dat het niet anders kon of zij moester een wereldheerschappij vestigen, die vele tientallen jaren achtereen heeft geduurd!

Onder deze en dergelijke historische beschouwingen zetten de beide vrienden de reis voort.

Zij gebruikten een eenvoudigen lunch, wachtende in een van die talloze sluizen die door het snelle verval van de Theems noodzakelijk zijn gemaakt en die de wanhoop zijn van alle zeilers en roeiers en bereikten omstreeks half drie de plek waar de Arun in de Theems uitmondt.

Ripley is aan de Arun gelegen, in een der schoonste gedeelten van het graafschap Surrey.

Het dorp is omringd door prachtige dichtbegroeide heuvelen, door de inwoners zelfs bergen genoemd, die het beschutten tegen de felle noorde- en oostewinden.

Te midden van deze heerlijke natuur had Raffles zich eenige jaren geleden een landhuis laten bouwen, in een groot landgoed gelegen, dat voor een groot deel door de Arun doorsneden werd.

Snel voer de „Dolfijn” naar het punt van bestem-

ming en om vier uur in den middag werd de motorboot gemeerd bij een kleinen steiger, vanwaar een tamelijk breed voetpad naar het landhuis leidde, dat op omstreeks een kilometer afstand op den top van een vrij hoogen heuvel was gebouwd.

— Wel Charly, bevalt je deze aankomst niet? zeide Raffles.

— Het is hier verrukkelijk! zeide de jonge man, terwijl hij diep adem haalde en een blik om zich heen wierp, over het heldere water van de Arun, over het diep-groene gras, over de violette heuvelen in de verte, en over de prachtige boschjes met akkermaals hout, waartusschen zich het voetpad naar den top van den heuvel omhoog slingerde. Het is een mooier aankomst nog dan met de auto, vervolgde de jonge man. Maar wat is het hier stil!

— Nietwaar? zeide Raffles, terwijl hij vol welbehagen de heerlijke harsachtige geur opsnoof, die uit de naburige dennenbosschen naar hen overwoei. Het is hier zeer stil! Het is waar dat mijn landgoed zeer uitgestrekt is en dat er op het oogenblik maar weinig bedienden zijn. Daar ginds — die kleine figuurtjes zijn daglooners, bezig met het bewerken van den akker. Maar anders zul je geen levendige ziel ontwaren. En ga nu maar mede — de motorboot kunnen we gerust zonder bewaking achterlaten. De valiezen zullen aanstonds wel door Henderson gehaald worden! Als hij vlug gereden heeft kan hij er reeds zijn.

— En hij heeft natuurlijk vlug gereden, riep Charly lachend uit.

De beide vrienden volgden nu het voetpad, dat hen te midden van bosch bracht, hetwelk er aan de aanlegplaats af zeer uitgestrekt had uitgezien.

Dat was echter slechts schijn, want plotseling liep het voetpad op en stonden de beide mannen voor een reusachtig grasveld, bijna volkomen vierkant, dat aan alle zijden als het ware door een muur van boomen was omgeven.

Rechts stond een kleine, half onder het geboomte verborgen, huis.

Charly wist dat dit de woning van den houtvester was, die daar met zijn twee knechts en zijn vrouw woonde.

Charly kende de woning zeer goed, want menigmaal had hij er na een vermoeide jacht of een urenlange vischpartij een heerlijk glas melk gedronken.

Maar daarnaast lag er thans een gebouwtje dat hij niet kende.

Het was van hout opgetrokken en blijkbaar nog zeer nieuw.

Charly wierp Raffles een vragenden blik toe.

— Dat huisje ken ik niet! zeide hij. Dat stond er veertien dagen geleden nog niet. Edward, zit daar misschien de verrassing in?

Raffles knikte en er verscheen een glimlach op zijn scherp gesneden gezicht.

— Ga maar eens mede! zeide hij.

De beide vrienden staken het veld dwars over en liepen op de houtvesterswoning toe.

Nu werd de deur geopend en verscheen er een oude vrouw op den drempel, die haar hand boven de oogen hield om ze tegen de schuinvallende zonnestrallen te beschutten.

Aanstands scheen zij de aankomenden te herkennen, want zij verdween, om dadelijk daarop terug te keeren met een man met een donker gebruind gelaat en kort geknipt spierwit haar.

Die man was Tom Higgings, de oude houtvester van Lord Aberdeen.

Achter hem verscheen een knaap van omstreeks vijftien of zestien jaar met een schrandere gelaat en lichtblauwe oogen.

— Wie is die jongen? vroeg Charly zachtjes. Dien ken ik niet?

— Ik zal hem aanstands aan je voorstellen! antwoordde Raffles glimlachend.

Higgings was zijn meester haastig tegemoet komen

loopen en bleef nu met den hoed in de hand in eerbiedige houding staan.

— Zet je hoed weder op, Higgings, zeide Raffles, vriendelijk. De zon schijnt fel. Is hier alles goed gegaan sedert mijn afwezigheid?

— Zoo goed als het maar kon, Mylord, antwoordde de houtvester.

— Wil Mylord geen glas heerlijke, schuimende melk, vroeg vrouw Higgings, die haar man gevolgd was.

— Aanstands, moeder Higgings! antwoordde Raffles. Eerst moet ik mijnheer Charly Brand een kleine verrassing bereiden! Jeffrie, zoo wendde hij zich tot den knaap, laat je kunsten maar eens zien! Wij gaan mede!

Allen begaven zich nu naar het kleine houten gebouwtje naast de houtvesterswoning.

De knaap opende de beide deuren.

Dadelijk liet zich een luid gehinnik hooren.

Charly wierp Raffles een vragenden blik toe.

Maar voor hij iets kon vragen was de jongen binnentreden en keerde aanstands weder terug.

Maar nu niet alleen, doch met een renpaard, dat hij aan den halster leidde.

Charly uitte een kreet van verbazing.

— Wat is dat voor een paard? riep hij uit. Ik wist niet dat je dat bezat!

— Mag ik je dan even voorstellen? Dit is „Eclipse II”, op dit oogenblik verreweg het snelste paard ter wereld en dat is nu mijn verrassing.

HOOFDSTUK II.

„Eclipse II”.

Gedurende eenige oogenblikken kon Charly geen woord spreken.

Hij keek vol verbazing naar het dier, dat onrustig de ooren in den nek gelegd had en bekeek het met het oog van een kenner.

En aanstands had hij ontdekt wat iedere renstalbezitter ongetwijfeld als fouten zou hebben aangetekend, waarvan er eenige op het eerste gezicht zoo ernstig waren, dat zij het dier als renpaard onbruikbaar leken te maken.

De hals was te lang, het paard had in geringe mate een hazenlip, en de staart was te hoog ingeplant.

Maar dit was niet het ergste.

Het paard was zeer laag op de voorhand, en Charly vroeg zich te vergeefs af hoe dit dier in staat zou kunnen zijn groote galopsprongen te nemen.

Daarentegen viel hem de verbazende ontwikkeling van de borst, de sterkte van de schouders en de breedte van de lenden op.

Dat zag hij reeds bij den eersten blik; De achter-

hand van het paard liet niets te wenschen over en was zoo prachtig ontwikkeld als hij het nog bij geen enkel renpaard had gezien.

Toch scheen er eenige aarzeling in zijn blik te liggen, want Raffles vroeg met een lachje:

— Zeg eens eerlijk, Charly, bevalt „Eclipse II” je wel?

— Om je de gulle waarheid te zeggen, het dier lijkt mij zeer laag op de voorbenen te staan.

— Daarin hebt je volkomen gelijk. Toen ik het paard als een veulen van drie maanden twee en half jaar geleden kocht, vielen ook mij aanstonds de korte voorhand en de te lange hals op. Maar toen herinnerde ik mij iets.

— En dat is?

— Ik herinner mij dat „Eclipse”, een van de snelste paarden, die hier ooit in Engeland hebben geloopt, deze kenmerken eveneens vertoonde. Ik herinnerde mij dat zijn oorspronkelijke eigenaar het paard voor een appel en een ei verkocht, toen het nog een veulen was, en omdat hij toch niet geloofde dat er ooit een renpaard uitgemaakt zou kunnen worden — en toen ik den stamboom van dit dier eens naging, bemerkte ik dat hij familie is van den beroemden „Eclipse”.

— Dat was voldoende reden voor je om het dier te koopen?

— Ruim voldoende! Ik herken dat het een kansspel was, maar de Fransche eigenaar vroeg er niet veel voor, en daarom heb ik het er maar eens op gewaagd. En je zult er zelf straks kunnen over oordeelen of ik spijt van die daad behoef te hebben.

— Het paard lijkt mij nog al schuw te zijn.

— Dat is het ook. Die eigenschap schijnt hij ook al van zijn beroemden voorganger geërfd te hebben. Misschie weet je wel dat de eerste „Eclipse” die in 1762 geboren werd, een buitengewoon kribbig heerschap was en dat het slechts aan een beroemden paarden-temmer van dien tijd, een zekeren Sullivan, gelukt is, het dier tot rede te brengen.

— Ja, dat meen ik mij te herinneren, zeide Charly.

— Welnu, dit paard heeft veel van de eigenaardigheden van zijn beroemden naamgenoot geërfd. Dit, en het feit dat het dier ook uiterlijk zooveel gelijkt op „Eclipse”, versterkt bij mij het vermoeden dat er heel wat van het bloed van den beroemden hengst is overgegaan in dezen wedstrijdwinster.

— Ben je zoo zeker dat hij harder loopt dan alle Engelsche paarden?

— Dan alle paarden ter wereld, Charly.

De jonge man zette een ongelooflijk gezicht.

Raffles keek hem glimlachend aan.

— Je schijnt nog altijd te aarzelen? Welnu, je kunt je aanstonds overtuigen. Maar laat ik dan beginnen met je mijn nieuwen jockey Jeffrie Palmer voor te stellen. Hij is een stiefzoon van Tom Higgings, nog geen 16 jaar oud, en tot dusver de eenige door wie het paard zich heeft laten berijden. Ja, door wien het zich zelfs laat naderen.

Kom, kom, dat kan ik bijna niet gelooven, riep Charly uit. Het beest lijkt wel wat schuw, maar het ziet er zoo doodmak uit!

Raffles verborg een spottend lachje.

— Je denkt dus het paard zelf te kunnen berijden?

— Ongetwijfeld!

Jeffrie Palmer wilde naar voren treden en iets zeggen, maar Raffles legde hem met een gebaar het stilzwijgen op.

— Zadel het paard onmiddellijk, Jeffrie, beval hij op korten toon.

Zonder een woord te spreken bond den jongen het paard aan een ring in de deurpost vast, trad den stal binnen en kwam even later weder te voorschijn, beladen met een van die kleine zadels zooals ze gebruikt worden voor Engelsche renpaarden.

Eclipse II had stil, bijna onbeweeglijk gewacht.

Het stond met den langen hals gestrekt en nerveus naar den grond gekeerd.

— Maar het beest slaapt, riep Charly uit.

— Geloof je? vroeg Raffles op ironischen toon. Dat zul je straks wel anders merken...

Jeffrie legde het zadel op den rug van het dier dat hem kalm liet begaan.

Hij nam het den halster af en deed het hoofdstel aan.

Gedurende al dien tijd had het paard in dezelfde lustelooze houding gestaan.

Nu en dan echter scheen er een lange rilling over zijn glanzende huid te loopen, van de lange manen tot den hoog ingeplanten staart.

— Geef nu de teugels aan mijnheer Brand en kom bij mij staan, beval Raffles.

De knaap gehoorzaamde.

Charly had de teugels genomen.

Hij was nu door een zonderlinge onrust aangegrepen, want hij had tersluiks een blik op het gelaat van zijn vriend geworpen en daar een moeilijk verborgen spotlust op waargenomen.

Niet zoodra had „Eclipse II” gemerkt dat de jonge

jockey zich verwijderde en dat hij door een vreemdeling werd vastgehouden of hij begon achteruit te kribben.

Hij opende zijn lippen, zoodat de groote gele tanden bloot kwamen en er verscheen een blik in zijn groote zwarte oogen die men bijna duivelsch had kunnen noemen.

Hij legde de ooren zoo ver mogelijk in den nek, zette de korte voorbenen strak en trok zoo hevig aan de teugels dat Charly zich nauwelijks op de been kon houden.

De jonge man uitte een paar gesmoorde vloeken en trachtte toen het paard met vleierende woordjes te vriend te maken.

Maar „Eclipse II” bleef koppig.

Hij wroette met de hoeven in den grond en eensklaps stond hij recht overeind op de achterbenen.

Ten slotte begon hij in een cirkel om Charly heen te draaien, hoeveel moeite de man ook deed beide handen op den rug van het dier te leggen.

Raffles had met de handen in de zijde toegekeken.
— Ik geloof dat het bestijgen met eenige moeilijkheden gepaard gaat? vroeg hij langs zijn neus weg.

— De zaak is..... stotterde Charly, het dier is nog niet aan mij gewend.

— En het zal nooit aan je wennen, Charly, Jeffrie, help mijnheer eens.

De kleine jockey snelde op het paard toe en streelde het over den zachten neus.

Dadelijk stond het dier rustig.

— Nu kunt gij wel in den zadel stijgen, mijnheer, zeide Jeffrie met een ongerusten blik in zijn groote blauwe oogen.

Charly zette den voet in den stijgbeugel en zat het volgende oogenblik op den rug van het paard.

— Laat nu maar los, mijn jongen, riep hij overmoedig. Nu zullen wij hem wel moris keeren.

De jockey gehoorzaamde.

Maar nauwelijks had hij de teugels losgelaten of „Eclipse” sprong alsof hij een kat was, met alle vier de beenen te gelijk wel een meter van den grond.

Toen kromde hij zijn rug als een hoepel, draaide zijn langen hals om, zou Charly in het been hebben gebeten als deze het niet ijlings had terug getrokken.

Vervolgens ging het paard er als een pijl van door, met een snelheid die Charly schier het bewustzijn deed verliezen.

Maar onverwachts stond „Eclipse” als uit brons gegoten.

Het scheelde maar zeer weinig of de jonge man was hals over kop uit het zadel geschoten.

Toen Eclipse II bemerkte, dat ook dit niet hielp, begon hij met duizelingwekkende snelheid, om zijn as te draaien en wierp zich ten slotte pardoos op den grond!

Charly had maar juist even den tijd zijn voeten uit de stijgbeugels los te maken en op zijde te springen.

„Eclipse II” trappelde eenige oogenblikken, op zijn rug liggende, als dol met alle vier de beenen in de lucht, en stond vóór Charly het goed wist, weder overeind.

Een oogenblik later galoppeerde het paard weg met een ongelooflijke snelheid.

Het kwam echter niet ver, want Jeffrie bracht de vingers in den mond en liet een zonderling schel gefluit hooren.

Aanstonds stond het paard stil, keerde om, en kwam met wuivende manen onopgestoken staart terugdraven.

Charly kwam beschaamd naderbij.

— Wel, blijf je nog altijd bij je meening? vroeg Raffles met een ondeugend glimlachje.

— Dat paard is des duivels! bromde Charly op ontevreden toon. Zoo iets heb ik nog nooit beleefd!

— Ik heb je gewaarschuwd, mijn jongen. Ik weet, dat je een voortreffelijk ruiter bent, maar ik weet evenzeer dat je tegen „Eclipse II” niet zoudt op kunnen. En laat nu eens zien, Jeffrie, wat het paard kan.

Raffles had nauwelijks uitgesproken, of de knaap had zijn jekker uitgeworpen en was op den rug van het paard gezeten.

— Ga mede midden naar het veld, Charly, zeide Raffles, daar zul je hem beter kunnen volgen.

De beide vrienden zochten een plaatsje ongeveer op het midden van het uitgestrekte grasveld.

Raffles wenkte met zijn hand en „Eclipse II” schoof als het ware met een schok vooruit, alsof hij door een kanon was afgeschoten.

Charly dacht te droomen.

Nog nimmer had hij zulk een snelheid aanschouwd, of zelfs voor mogelijk gehouden.

Het dier maakte verbazende galopsprongen en scheen zich daarbij hoofdzakelijk van de achterhand te bedienen.

Nu pas merkte Charly ook op dat Jeffrie den Amerikaanschen zit nog overdreef, en als het ware op den hals van het paard zat, ten einde de achterbenen zoo veel mogelijk te ontlasten.

Het scheen alsof paard en jockey een waren.

Als een wervelwind stormde „Eclipse II” rondom het veld, blijkbaar onvermoeid.

Nu en dan hoorde men een schrillen, aanmoedigenden kreet van den kleinen jockey, die nog uitklonk boven de buitengewoon zware ademhaling, een geloei als van een smidse, van het renpaard.

— Wat maakt het dier een geweld met zijn borst, riep Charly uit.

— Ja, hij heeft een zeer zwaren adem, ook al zooals zijn naamgenoot, en ik geloof stellig dat ook zijn longen, als men na zijn dood zijn lichaam eens onderzoekt, evenals men dat bij zijn voorganger gedaan heeft, minstens tien pond zouden blijken te wegen.

— Kan dat zware ademen geen kwaad?

— Hoegenaamd niet. Ik verzeker je dat het dier zich op dit oogenblik niets buitengewoon inspant en dat zijn ademhaling zeer regelmatig is. En nu moet je eens even niet tegen mij praten, want ik zal hem eens laten spurten en den tijd opnemen.

Raffles nam zijn hoed af en zwaaide die eenige malen heen en weer.

De kleine jockey scheen het gebaar begrepen te hebben, want hij nam op zijn beurt zijn pet af en zwaaide er mede.

Terzijde van de oefenbaan, niet ver van den stal, stond een groote witgeschilde paal.

Raffles haalde zijn stopwatch te voorschijn, hield den vinger boven den knop die het uurwerk in beweging zou brengen en hield den witten paal in het oog.

De jockey had, even voor hij den paal bereikte, een zonderlingen kreet geslaakt, die het paard tot nog grooteren spoed scheen aan te sporen.

Zoodra het paard voorbij den paal was, drukte Raffles op den knop van zijn stopwatch.

Met groote oogen van verwondering volgde Charly het renpaard.

Zelfs aan de overzijde van het veld, want de beide vrienden waren nu dicht bij den paal gaan staan — was de machtige ademhaling van „Eclipse II” hoorbaar.

Charly moest bij zich zelf de opmerking maken, dat het paard niet bijzonder fraai liep, en de beenen te hoog opwierp, waardoor kracht verloren ging, maar wat beteekende dat, waar de snelheid van het dier zoo verwonderlijk groot was.

Charly maakte deze opmerking overluid.

— Je hebt gelijk, mijn jongen, zeide Raffles. De gang laat te wenschen over. Het dier smijt te veel met

de achterbeenen, en wij doen alle mogelijke moeite hem dat gebrek af te leeren. Opgepast nu, daar komt hij weer aan.

„Eclipse II” was als een stormwind de laatste bocht uitgevlogen en naderde nu met geweldige galopsprongen den witten paal.

Raffles drukte op den knop van zijn chronometer.

— 62 en 4/5 seconden! riep hij uit. Dat is bijna drie seconden minder dan voor veertien dagen.

— En hoe lang is deze oefenbaan? vroeg Charly.

— Nauwkeurig gemeten: 2000 meter.

Charly maakte snel een berekening op zijn manchet en riep toen uit:

— Dat is een snelheid van ongeveer 32 meter in de seconde. Er is geen enkel paard dat ooit zoo snel heeft geloopt.

— Dat zeide ik je immers, zeide Raffles kalm. De snelheid van een Engelsch renpaard varieert van 25 tot 27 meter per seconde.

De jonge man staarde Raffles verbluft aan.

— Hoe is het mogelijk dat ik hier nooit iets van geweten heb, riep hij toen verwijtend.

Raffles legde hem lachend de hand op den schouder.

— Jongenlief, je weet hoe veel ik van verrassingen houd, zeide hij. „Eclipse II” is bijna anderhalf jaar in Frankrijk gebleven bij een goeden trainer. Toen heb ik het veulen laten overkomen en naar een van mijn landgoederen laten brengen. Zes maanden geleden kwam „Eclipse II” hier in Ripley. Ik wil je wel bekenen, dat ik toen weinig hoop had nog iets met het paard te kunnen doen, ondanks de voortreffelijke hoedanigheden, die ik er in had meenen te ontdekken, omdat het zoo koppig en schuw was. Door een toeval ontdekten wij dat de stiefzoon van Higgings, Jeffrie Palmer, heel goed met het beest om kon gaan. Daar de knaap reeds vroeger een paar van mijn andere renpaarden had afgereden en met alle geweld jockey wou worden, besloot ik het dier aan zijn zorgen toe te vertrouwen! Je hebt zoo even zelf gezien, dat ik geen spijt van dat besluit behoef te hebben.

— Dat behoef je zeker niet. Het is eenvoudig een wonder. Nu begrijp ik ook, waarom je het dier zoo zorgvuldig hebt weggestopt.

— Nietwaar? Men behoef nog niet te weten, dat ik zulk een schaf ben meester geworden. Ook voor de bezoekers der renbaan heb ik een verrassing klaar.

Eclipse II keerde nu in een handgalop naar den stal terug.

Jeffrie Palmer sprong uit den zadel, bond het paard weder aan den ring, waar het onmiddellijk zijn gewone lustelooze houding aannam en kwam toen met de pet in de hand naar Raffles toe, dien hij met zijn schitterende blauwe oogen vragend aankeek.

Raffles streek hem met de hand over het blonde kroeshaar en tikte hem toen vriendelijk op de wang.

— Als je zoo te Epsom rijdt, over veertien dagen, dan ben ik tevreden over je, mijn jongen!

De knaap kreeg een kleur van genoegen en riep uit:

— Als gij den prijs wint, Mylord, dan hebt gij dat zeker aan Eclipse II te danken! Ik heb niets anders gedaan dan hem te temmen.

— Alsof dat op zich zelf niet voldoende was! riep

Charly uit. Het is een duivelsch paard! Kijk hij daar nu staan alsof hij van den prins geen kwaad weet! Alsof hij zijn laatste oortje versnoept heeft! Zoo'n huichelaar!

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Kom, Charly, laat ons verder gaan! Henderson zal niet weten waar wij blijven!

De beide mannen wierpen den kleinen jockey, die aanstonds een dik kleed over het paard geworpen had, een vriendelijken blik toe, wuifden toen Higgings en zijn vrouw, die op den drempel van hun woning stonden, vaarwel toe en volgden toen het pad, dat naar „Crossberry Hall”, het nieuwe buitenverblijf van Lord Aberdeen, voerde.

HOOFDSTUK III.

Een adellijk leeglooper.

Op ongeveer een half uur loopens van „Crossberry Hall” verhief zich een zeer oud huis, „Copperbeech Castle” geheeten, zeer waarschijnlijk wegens het groot aantal koperbeuken, die dit oude, tamelijk vervallen kasteel omringden.

Het huis dateerde van het begin van de 17e eeuw, maar het was duidelijk te zien dat er in de laatste jaren weinig aan zijn onderhoud was gedaan.

Het groote park dat het omringde, was verwaarloosd, de paden waren half verdwenen onder het onkruid en de verf was van het hek gesleten.

Ook aan het huis zelf was blijkbaar sedert geruimen tijd niets meer gedaan.

Op den middag, volgend op de komst van Charly en Raffles, zat in een der groote holle zalen van Copperbeech Castle een oud man in een grooten leunstoel, die dicht bij een der geopende ramen was geschoven, welke op het park uitzagen.

Door de toppen van de boomen heen kon men de glinsterende dakpannen ontwaren van Crossberry Hall.

Deze oude heer was de gepensioneerde kolonel, graaf William Fitzgerald.

Hij had een verweerd gelaat, met barsche, stuursche trekken.

Nu en dan liet hij het tijdschrift, dat hij in de hand hield, zakken, om een blik over het slecht onderhouden park te laten dwalen.

Voor het tweede raam, in een tweeden leunstoel, zat een meisje van omstreeks dertigjarigen leeftijd, met dun geplaat vlasblond haar en een dunnen spitsen neus in het gelaat, dat aan stuursheid aan dat van haar vader weinig toefaf.

Ook zij was verdiept in de lezing van een tijdschrift.

Op haar bleek schraal gelaat lag een uitdrukking van wrevel.

Nu wierp zij het tijdschrift met een ongeduldige beweging weg en riep:

— Waar blijft Stanley toch?

— Wat is er met je broer? vroeg haar vader.

— Wat er is? Hij had mij beloofd mij van middag mede te nemen, als hij een bezoek ging brengen bij Lord Aberdeen en zijn secretaris.

— Dat was ook eigenlijk volstrekt niet noodig, bromde de kolonel. Wij wonen hier al jaren en zij komen hier maar eens kijken. Het was dus aan hen om hier een bezoek te brengen.

Het jonge meisje haalde ongeduldig de schouders op.

— Gij weet wel, dat Lord Aberdeen niet zoo druk is

met bezoeken afleggen en dat het ook eigenlijk aan Stanley, die de jongste is, toekomt om het eerst een visite te maken. Ik zou wel eens willen weten waar hij blijft!

— Hoe laat is het? vroeg haar vader.

Jeanne Fitzgerald wierp een blik op haar horloge, dat in een lederen armband vervat was.

— Het is bijna half vijf, riep zij stampvoetend uit. Waar blijft die jongen toch!

— Hier ben ik al, dierbare zuster! riep een spottende stem in de deur.

Stanley burggraaf Fitzgerald trad het groote vertrek binnen.

Het meisje wierp hem een woedenden blik toe.

— Heb je onze afspraak vergeten, Stanley? vroeg zij.

— Neen meisje, maar ik heb in den loop van den middag een zeker oponthoud gehad. Ik wilde daar aanstonds met papa over spreken, en je zou me een genoeg doen als je de visite op Crossberry Hall tot later uitstelt.

— Dat zal wel moeten! riep Jeanne uit. Het is nu geen tijd meer om bezoeken af te leggen!

Het meisje stond op, wierp haar broeder nog een woedenden blik toe en verliet toen het vertrek.

Haar broeder wachtte tot zij de deur achter zich gesloten had en kwam toen haastig op zijn vader toe.

— Papa, ik moet aanstonds met u spreken, zeide hij op gedempten toon.

— Wat is er dan? vroeg de kolonel, tamelijk knorrig. Je hebt toch, hoop ik, geen geld nodig? Je weet wel, dat er voorloopig geen sprake van is. De pachten vervallen pas over een maand, en daarvan moet aanstonds zooveel betaald worden dat er voor jou niet veel zal overblijven.

De jonge man haalde ongeduldig de schouders op.

— Ik heb natuurlijk wel geld nodig, maar daarover kwam ik u thans niet spreken.

Hij wierp zich languit in den gemakkelijken stoel, waarin zooeven zijn zuster gezeten had en vervolgde:

— Weet gij waar ik zooeven geweest ben?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, antwoordde zijn vader tamelijk onverschillig.

— Ik heb op de Arun geroeid!

— En daar heb je misschien een zeemeermin gezien? vroeg zijn vader spotend.

— Neen, maar wel iets anders, dat mij al evenmin geluk zal aanbrengen.

— Voor den dag met je verhaal! riep zijn vader uit.

Je zet zoo'n zonderling gezicht, dat je me ongerust begint te maken.

— Ik zei dan, dat ik op de Arun was gaan roeien. Gij weet natuurlijk evengoed als ik, dat het riviertje over een afstand van bijna een uur gaans om het landgoed van Lord Aberdeen stroomt.

De kolonel knikte.

— Ik had bijna anderhalf uur geroeid en kreeg dorst. Daar ik mij juist bij den kleinen aanlegsteiger van Crossberry Hall bevond, besloot ik even aan te leggen en den houtvester, die ergens aan het einde van het pad moet wonen, een glas melk te vragen. Ik stapte dus uit mijn bootje aan land, legde het vast en volgde het voetpad, dat door het kreupelhout naar de villa voert. Plotseling bleef ik stilstaan, want ik meende een zonderling gerucht te hooren, gelijkend op het gesnuif van een snel loopend paard.

— En is dat zoo bijzonder! riep zijn vader ongeduldig uit. Het is bekend dat lord Aberdeen dit jaar met „Goldstar” aan den Derbywedstrijd deelneemt.

— Als gij u de moeite zoudt willen geven, vader, mij kalm te laten uitspreken, hernam de jonge man, dan zoudt gij aanstonds hooren, dat de zaak niet zoo onschuldig is als gij schijnt te denken.

— Vertel op dan! bromde de kolonel.

— Hoe meer ik het huis van den houtvester naderde, uit welks schoorsteen ik den rook zag opdwarrelen, hoe luider het gesnuif werd. Het was zoo sterk dat ik mij verbaasd afvroeg of ik mij soms vergiste en dat er een kleine stoommachine in de buurt werkte! Nieuwsgierig baande ik mij een weg door het kreupelbosch tot ik een rij boomen bereikt had, die om een bijna zuiver vierkant zeer groot grasveld geplant waren. Ik sloop naderbij, mij verschuilend tusschen het hooge struikgewas. Eindelijk kon ik een blik op het grasveld werpen. En wat denkt gij dat ik daar zag?

— De duivel in eigen persoon! riep de kolonel uit.

— Dat niet, maar het scheelde toch niet veel! Ik zag daar een paard, een groote vos, lang op de voorbenen en met vier witte sokken, in zulk een verbazende vaart om het grasveld galopperen, dat ik meende te drommen!

Nu was de kolonel opgestaan en kwam langzaam naar zijn zoon toe.

Zijn uitpuilende oogen, waarvan het wit met bloed wat doorschoten, hadden een angstige uitdrukking gekregen.

De hand trilde welke hij op den rand van den stoel legde, waarin zijn zoon gezeten was.

- Het is geen grap? vroeg hij aarzelend.
- Het is bloedige ernst, papa!
- Liep dat paard harder dan onze „Starlight“?
- Zonder eenigen twijfel.

De kolonel greep zich naar het hoofd.

— Dan zou alles verloren zijn! mompelde hij op schorren toon. Wij hadden al onze hoop op de merrie gezet! Als zij bij de aanstaande wedrennen niet wint, kunnen wij ons failliet laten verklaren en worden als schooiers van onze bezittingen gejaagd!

— En dat nooit, niet waar, papa?

— Dat nooit!

De beide mannen wisselden een langen onderzoekenden blik met elkander.

Toen verscheen er op beider gelaat tegelijkertijd een valsche glimlach.

Vader en zoon schenen elkander te begrijpen, zonder dat zij veel woorden behoeften te verspillen.

De oude man ging weder naar zijn stoel en liet er zich in neder vallen, legde de vingertoppen tegen elkander en vroeg:

— Je bent er dus zeker van dat dat wonderpaard „Starlight“ zou slaan?

— Hij laat de merrie minstens twee lengten achter zich!

— Maar misschien niet op zulk een langen afstand! Je weet dat „Starlight“ zeer veel uithoudingsvermogen heeft!

— Geef u vooral niet aan illusies over, papa, hernam graaf Stanley. Ik heb dat duivelsche paard twee keeren achter elkaar rond het veld zien loopen, dat zeker wel twee kilometer in omtrek heeft, en dat met een snelheid, die geen oogenblik verminderde. Integendeel, in de spurt schenen zijn beenen nauwelijks den grond te raken.

De kolonel liet een schor geluid hooren.

Er kwam een boosaardige trek op zijn gelaat.

Toen stond hij weer op en kwam dicht bij zijn zoon staan.

Hij liet zijn stem dalen en fluisterde:

— Luister eens, mijn jongen! Hier moet raad geschaft worden! Zoo kan het niet langer voortgaan! Ik wil je nu geen verwijten maken, maar het mag toch nog wel eens gezegd worden, dat je door je ongelooflijke speelzucht niet alleen het grootste gedeelte van ons fortuin, dat toch reeds ternauwernood groot genoeg was om op een behoorlijken voet te kunnen leven, maar zelfs bijna al onze bezittingen, dit huis, onze akkers en bosschen aan allerlei vermaken hebt weggegooid!

Stanley maakte een gebaar van ongeduld.

Hij wilde iets zeggen, maar zijn vader viel hem in de rede.

— Ik herhaal je, dat ik daarover niet meer zal spreken. Misschien heb ik er zelf wel schuld aan, omdat ik je reeds als jongen veel te veel vrijheid heb gelaten. Hoe dit ook zij, wij moeten een besluit nemen!

De kolonel scheen even te aarzelen, zooals iemand doet, die een onaangenaam onderwerp moet entameeren, bekeek zijn vierkante sterke nagels en vervolgde toen:

— Je weet, dat ik je den raad heb gegeven een rijk huwelijk te doen! Je bent pas 35 jaar, je bent van adel, je ziet er goed uit — kortom het moet je gemakkelijk vallen een rijke vrouw te vinden!

— Maar ik wil niet trouwen, vader! riep de jonge man vertoornd uit.

— Je wil niet! Je wil niet! riep de kolonel met stemverheffing, maar wat duivel — denk je dan dat je louter voor je genoeg op de wereld bent. Je hebt eerst met het goud gesmeten en nu zou je niet eens het eenige middel willen aangrijpen om ons wapenschild rijkelijk te vergulden? Dat gaat mijn verstand te boven.

— Wij hebben „Starlight“ nog, mompelde Stanley zachtjes.

— Je bent gek, riep de kolonel woedend uit. Jij zelf hebt mij zoeven verklaard dat de merrie het stellig zal afleggen tegen dat geheimzinnige paard van Lord Aberdeen.

— Misschien loopt dat wel niet mede.

De kolonel wierp zijn zoon een toornigen blik toe.

— Denk je dan soms dat onze buurman louter voor de grap een paard laat trainen, of om het te laten opzetten en in de vestibule van zijn villa te plaatsen? Ik wilde dat je wat meer je verstand gebruikte. Kort en goed je zult een besluit moeten nemen.

De kolonel wandelde eenige malen met de handen op den rug het vertrek op en neder en vervolgde toen enigszins bedaarder:

— Laten wij nogmaals over Peter Newson, onzen Amerikaanschen buurman spreken.

— En vooral over zijn dochter, voegde Stanley er schampig aan toe.

— Natuurlijk, juist over zijn dochter.

— Maar die is er nog niet eens.

— Ze wordt ieder oogenblik verwacht — misschien is ze er wel al. Hoe het ook zij, het zou verstandig zijn, als je je mijnen vast zou gaan leggen.

— Maar die dochter kan wel een draak zijn, riep Stanley wanhopig.

— Wat doet dat er toe als het een gouden draak is, riep de kolonel. Besef toch dat je geen keus hebt. Newson is schatrijk. Hij is een parvenu, maar we zullen hem spoedig weer kwijt zijn, want over een paar maanden vertrekt hij weder naar Boston om daar nog meer dollars te verdienen met het maken van boordknoopjes.

— Boordknoopjes? Waren het dat maar. Hij is een sokkenfabrikant.

— Sokken of boordknoopjes — ingemaakt paardenvleesch of stalen pennen — wat komt het er op aan? De dollars zijn toch steeds hetzelfde.

— Maar zal dat meisje me willen hebben, vroeg de zoon, die nog geenszins overtuigd was.

— Zij zal vinger en duim naar je aflikken, mijn jongen. Al die Amerikaansche, rijk geworden proleten

zijn verzot op een adellijken schoonzoon en hun dochters niet veel minder.

Stanley stond in gedachten verzonken bij het raam.

Toen wendde hij zich naar zijn vader om en zeide:

— Hoor eens hier, papa. Laten wij dit afspreken — als „Starlight” het niet wint, dan zal ik de hand van dat idioot Amerikaansche schaap vragen, dat belooft ik je. Maar laat mij tenminste die eene kans nog.

— Maar „Starlight” kan niet winnen — dat heb je immers zelf gezegd, riep de kolonel.

— Zeker niet als dat wonderpaard van Lord Aberdeen medeloopt.

— Welnu dan?

— Welnu dan — er kunnen zich omstandigheden voordoen — een ongeluk ligt in een klein hoekje niet waar?...

De jonge man voltooide zijn zin niet, maar de blik waarmede hij zijn vader aankeek, sprak boekdeelen!

HOOFDSTUK IV.

Een Amerikaan en zijn dochter.

Aan den grooten straatweg, op ongeveer een kwartier loopens van Copperbeeck Castle, verhief zich een fraaie villa, die daar omstreeks een half jaar geleden was gebouwd, op last van den schatrijken Amerikaan Peter Newson, die er een deel van zijn vacantie dacht door te brengen.

De Yankee was zoo verstandig geweest alles aan den architect over te laten en de inrichting van het huis aan een der beste meubelfabrikanten in het land.

Pitch-pine Hall maakte dan ook een zeer bevalligen indruk, zooals het daar gelegen was, omgeven door een groot aantal denneboomen, waaraan het zijn naam otleende.

In de fraaie tuinkamer, waarin de zon ongehinderd toegang had, zaten drie mannen.

Twee van hen waren Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand, de derde was de heer des huizes.

Peter Newson was een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd.

Hij had een energieken kop met breede volle wangen,

die door het buitenleven reeds de kleur van baksteen hadden gekregen, en zeer kort geknipt, bijna wit haar.

Zijn borstelige wenkbrauwen stonden als luifels boven twee doordringende zwarte oogen.

Deze oogen en zijn eenigszins gekromde neus wezen duidelijk op zijn Celtische afkomst.

Hij was buitengewoon groot en breedgeschouderd.

Op dit oogenblik was hij in een gemakkelijk zittend pak van khakikleurig tussor gestoken en hij scheen zich volstrekt niet gedrukt te gevoelen door de aanwezigheid van een Engelschman van zoo hoogen adellijken rang.

— Het spijt mij waarlijk, mijne heeren, zeide Newson, met een sterk Amerikaansch accent, dat gij het hier zoo ongelukkig hebt getroffen en dat mijn dochter Dolly, nauwelijks eenige uren nadat zij hier is aangekomen reeds is weggehouden om hier en daar een bezoek te brengen en de omstreken te leeren kennen. Dat meisje lijkt wel van kwikzilver te zijn! Als gij echter den tijd hebt en u niet te zeer verveelt, wacht dan op haar! Het zal haar genoegen doen u te leeren kennen!

— Ik verlang niets liever, waarde heer Newson, zeide Raffles.

De Amerikaan sloeg op een gong die onder het bereik van zijn hand stond en aanstonds trad er een kolosale negerin in een vuurroode met zwarte stippen bezaaide japon binnen.

Zij grijsde minzaam tegen de bezoekers, zoodat er twee rijen blinkend witte zeer groote tanden te zien kwamen.

— Dat is Sally, mijne heeren, zeide Newson, terwijl hij op de negerin wees. Zij is reeds eenige jaren bij ons in dienst en zij zou voor mijn dochter door een vuur willen loopen. Is het niet zoo, Sally?

— Yes, boss! kwam de negerin met een diepe, hard mannelijke keelstem, terwijl zij met de platte hand op haar geweldigen boezem klopte.

— Zij is met mijn dochter van morgen uit Boston hier gekomen. Breng ons even wat ijswater, whisky en aardbeien, Sally! en een flesch Champagne. Dan zal ik voor de heeren eens een „fizz” maken (fizz is een van de vele, men mag wel zeggen van de honderden befaamde Amerikaansche mengsels) zooals men ze hier in Engeland niet drinkt! Brengt mij den schudder ook maar eens, Sally!

De negerin schommelde weg.

Een oogenblik later keerde zij terug met een blad beladen met verschillende flesschen en met een zilveren schudder, een voorwerp dat niet gemist wordt in een behoorlijk Amerikaansch huishouden.

Aanstonds trok Newson ongegeneerd zijn jas uit, ontkurkte de flesschen en begon den drank te bereiden.

Juist toen hij met een woeste beweging bezig was het mengsel te schudden, vloog de deur open en stormde er een jong meisje van iets meer dan twintig jaar het vertrek binnen.

Zonder op de gasten acht te slaan, wierp zij haar hoed op een rustbank, stormde op haar vader toe, sloeg haar beide armen om zijn nek en kustte hem zoo hartstochtelijk, dat de schudder bijna uit zijn handen was gevlogen.

— Maar Dolly, beknorde haar vader haar. Zie je niet eens dat wij gasten hebben? Zij zijn nota bene nogal opzettelijk om jou hier gekomen.

Dolly Newson liet haar vader los en wendde zich tot Raffles en Charly, die waren opgestaan.

Zij bekeek hen slechts eenige oogenblikken en kwam toen met uitgestoken handen op hen toe.

— Die bevallen mij! riep zij uit.

— Maar Dolly! riep haar vader verschrikt.

— Wel vader, ik mag toch wel zeggen wat ik meen!

De beide vrienden hadden ieder een van de hen toegestoken handen gedrukt en namen haar vol bewondering op.

Dolly Newson was klein, maar zij had een zeer sierlijke gestalte.

Heur haar was diep zwart en hing in twee lange, dikke vlechten, volgens de Indiaansche mode op haar rug.

Zij had prachtige diep blauwe oogen, een fijn neusje en kleine, witte tanden.

Zij was gekleed in een korten rok en een witte zijden blouse, die haar sierlijk figuur op het voordeeligst lieten uitkomen.

Maar op dit oogenblik scheen mejuffrouw Newson erg opgewonden te zijn!

Zij keek besluiteloos naar de beide bezoekers en vroeg toen aan haar vader:

— Zijn deze heeren vrienden van u, vader?

— Dat hoop ik tenminste van harte, meisje, riep Newson uit.

— Ik vlei mij, dat wij dat inderdaad zijn, miss, zeide Raffles thans.

— Ik kan dus vrijuit voor die heeren spreken, vervolgde Dolly.

— Natuurlijk kind, antwoordde haar vader verwonderd. Waarom vraag je dat. Wat zie je er weer opgewonden uit!

— Dat is geen wonder, vader! Als ik u verteld heb wat mij is overkomen, dan zult gij u misschien zelf ook wel opwinden!

Het meisje ging met de handen in haar zijde vlak voor haar vader staan, keek hem met schuin sch geheven hoofd aan en vroeg toen:

— Wat denkt u, dat u is, vader?

— Wat ik ben? vroeg Newson verwonderd, ik ben Peter Newson!

— Dat is u — maar wat is u nog meer?

— Wel ik zou zeggen dat ik groothandelaar in rubber was!

— Ja, maar u is bovendien nog meer! U is een parvenu en u is een rijk geworden proleet!

De borstelige wenkbrauwen van den Amerikaan trokken zich dreigend samen.

— Wat is dat voor een grap? Hebt ge iemand zoo over uw vader hooren spreken?

— Ja, in dien trant. En wat denkt u, dat ik ben?

— Jij bent mijn eenige lieve dochter!

— Best mogelijk! Maar ik ben bovendien een idioot Amerikaansch schaap!

Nu zwollen de aderen op het voorhoofd van den rijken Amerikaan en hij balde woedend zijn verbazend paar vuisten.

— Wie heeft dat durven zeggen? vroeg hij toen met barsche stem.

— Dat weet ik zelf niet precies, vader, maar het was in een oud, vervallen huis aan den straatweg, in een groot park gelegen, waar een groot aantal koperbeuken stond!

— Dat is Copperbeech Castle, merkte Charly op.

— En de bewoners heeten Fitzgerald, voegde Raffles er bij. Zij zijn met hun drieën: vader, zoon en dochter.

— Maar hoe kwam je daar in 's hemelsnaam? vroeg Newson verwonderd.

— Wel, dat is niet zoo verwonderlijk, vader. Ik was uitgegaan om eens poolshoogte te nemen en hier en daar een bezoek te brengen om mij voor te stellen....

— Dat was niet geheel en al volgens de Engelsche gebruiken, miss, merkte Raffles glimlachend op.

— Dat kan wel zijn, mijnheer, maar....

— Stop eens even, meisje, viel haar vader haar in de rede. Deze heer is Lord William Aberdeen uit Londen, en die jonge man is zijn secretaris, mijnheer Charly Brand.

— Dan moet ik u dus aanspreken met Mylord! riep het meisje uit. O, wat is dat grappig!

Zij klapte in de handen, maar dadelijk vertrok haar guttig gezichtje weder.

— Laat ik nu verder vertellen, zeide zij. Ik zwierf dus zoo wat rond, klom hier en daar eens over een hek, plukte wat bloemen en zag eindelijk dat oude huis waarvan ik sprak. Het schijnt, dat ik al eenigen tijd in het park had geloopt, dat verboden was.

— Dat is best mogelijk, miss, het wordt zeer slecht onderhouden en het hek is over een vrij grooten afstand vernield.

— Ik liep op het huis toe, maar ik zag niemand. Ik wilde juist naar de voordeur loopen en aanschellen, toen ik plotseling uw naam hoorde noemen, vader!

— Mijn naam? riep de Amerikaan verwonderd uit. Ik ken de bezitters van Copperbeech Castle nauwelijks.

— Maar zij schijnen u des te beter te kennen, of ten minste te willen leeren kennen! Ik weet niet of het wel naar behooren is, maar ik kon mijzelf niet weerhouden op mijn teenen over het gras naderbij te sluipen en eens af te luisteren wat men wel over mijn oud vadertje te

zeggen had.... En ik had er geen spijt van, dat verzeker ik u!

Dolly hield even op, stampte toen woedend op den vloer en nam een grooten teug van den drank, dien haar vader had gereed gemaakt.

Toen vervolgde zij:

— Ik kwam op die manier vrij dicht bij een heel groot geopend raam te staan, en daardoor kon ik woord voor woord hooren wat daarbinnen gesproken werd! Er waren twee mannen, en de een noemde den ander papa. In het begin begreep ik er niet veel van. Er was ook sprake van een paard, tenminste van een wedren!

— Hebt gij den naam „Starlight” soms hooren noemen, miss? vroeg Raffles, wiens belangstelling gewekt was.

— Ja, juist! Die naam was het! riep het jonge meisje.

— Dat is het renpaard van Stanley Fitzgerald, dat bij den aanstaanden Derby-wedstrijd medeloopt!

— Nu daarover spraken zij, en bovendien ook over mij! De jonge man riep uit, dat ik wel een draak kon zijn, waarop de oude man opmerkte, dat dit er niets toe deed, als het maar een gouden draak was, dat de andere geen keus had, en dat ik vinger en duim naar hem zou aflikken!

Het verhaal van Dolly Newson werd hier eensklaps afgebroken door een daverenden vuistslag van haar vader, die de flesschen op de tafel liet dansen en aan een paar fijne glazen het leven kostte.

Deze uiting van verontwaardiging werd gevolgd door een van die kernachtige vloeken, waarvan de Amerikanen het geheim schijnen te bezitten.

Het gelaat van den waardigen rubberhandelaar was vuurood geworden en hij stikte bijna in zijn woorden, toen hij uitriep:

— Die schoft, dat zal hij mij betaald zetten! Ik ga hem aanstonds den nek breken!

Maar met een sprong was het meisje bij hem.

— Neen, vader, u zult wel wijzer zijn! Bega geen dwaasheden! Ik heb een veel beter plannetje, dat ik onderweg hierheen bedacht heb!

— Wat is dat dan? vroeg haar vader, nog schor van drift.

— Dat zal ik u zeggen! De jonge heer Fitzgerald wil met mij kennismaken en met mij trouwen, of liever met mijn millioentjes! Wel, hij zal zijn zin hebben en ik zal hem met miss Newson in kennis brengen!

Het meisje trad op de gong toe en gaf er een harden slag op.

Sally, de negerin trad binnen.

Dolly nam haar bij de hand en voerde haar tot midden in de kamer.

Toen maakte zij een grappige buiging, trok een ernstig gezichtje en zeide met plechtige stem:

— Sta mij toe, u Miss Dolly Newson voor te stellen, de erfgename van 20 miljoen dollars!

Een oogenblik was het doodstil in het vertrek.

Toen barstte de Amerikaan in zulk een daverende

lachbui uit, dat Raffles en Charly een oogenblik vreesden hem te zullen zien stikken.

Nadat hij eenige keeren naar lucht had gehapt en zich de lachtranen uit de oogen had geveegd, riep Newson uit:

— Die dekselsche meid! Dat is juist iets voor haar! Wat een grap! Wat een onbetaalbare grap!

HOOFDSTUK V.

Een zwarte millioenerfgename.

Nadat Newson weder eenigszins tot zich zelf was gekomen, stotterde hij:

— Maar, Dolly — dat zal toch nooit gaan, kind!

— Waarom niet?

— Omdat — om alles! Onze bureu zullen nooit gelooven, dat ik een negerin tot dochter heb!

— Is dat zoo onmogelijk, vader? Je kunt toch wel met een negerin getrouwd zijn, toen u pas aan het begin van uw loopbaan stond?

De Amerikaan krabde zich achter de ooren.

— Dat klinkt al heel onwaarschijnlijk, zeide hij met een bedenkelijk gezicht. Je weet even goed als ik, dat in Amerika een huwelijk tusschen een blanke en een zwarte iets ondenkbaars is. Ieder man, die daar met een negerin trouwt, maakt zich voor zijn geheele verdere leven onmogelijk.

Dolly dacht even na en hernam toen:

— Dat is wel zoo, maar — dan moet gij maar een uitzondering op den regel zijn! Ze zeggen immers, dat de Amerikanen zooveel excentricke dingen doen! U kunt immers in uw jeugd wel op een mooie negerin zijn verliefd geweest?

— Dat kan heel goed, meisje! En toevallig is het ook de waarheid. Voor ik je lieve moeder leerde kennen, ben ik erg verliefd geweest op een kleurlinge. Het was wel geen volslagen negerin, maar ze was toch alles behalve blank.

— Dan ben ik haar dochter! riep Dolly beslist uit.

— Ja maar...

— Er valt niets te maren, vader! Het blijft afgesproken! Hoe vindt gij mijn plan, Mylord? zoo wend-

de het jonge meisje zich met een schalkschen blik in haar oogen tot Raffles, die met een glimlach op het gelaat had toegeluisterd.

— Ik vind het voortreffelijk, Miss! antwoordde hij.

— En gij, mijnheer Brand?

— Ik stem er volkomen mede in! antwoordde de jonge man.

— Dat wist ik wel! riep Dolly uit, terwijl zij vrolijk in haar handen klapte.

Maar plotseling scheen haar iets in te vallen.

— Dat is waar ook! riep zij uit. Dat had ik bijna vergeten. Zij spraken ook nog over een wonderpaard van Lord Aberdeen.

Raffles beet zich op de lippen en wisselde een snellen blik met Charly.

— Hebt gij niet gehoord, wat zij van dat „wonderpaard” zeiden, Miss?

— Tot mijn spijt niet, Mylord, want ik moest hard wegloopen, omdat de jonge Fitzgerald dicht bij het raam kwam!

— Dat is erg jammer! hernam Raffles. Ik had er heel wat voor gegeven, als ik wist.....

Hij voleindigde den zin niet, maar fronste de wenkbrauwen en keek in gedachten verzonken door het raam.

Toen hernam hij, vlug sprekend:

— Ik zal mijn klein geheim maar niet langer voor mij houden, mijn waarde gastheer! Het wonderpaard, waarover onze bureu spraken, bestaat inderdaad!

— Hebt gij een renpaard, Mylord? vroeg Dolly met schitterende oogen.

— Ik heb er op het oogenblik drie, Miss, maar een daarvan is zoo verwonderlijk snel, dat de beide anderen, die toch ook van zessen klaar zijn, er geheel naast in het niet verzinken. Ik had gedacht, pas op het uiterste oogenblik met mijn paard voor den dag te komen, maar uit uw verklaring moet ik wel opmaken, dat het geheim op een of andere wijze is uitgelekt en dat de heeren Fitzgerald „Eclipse II” in de baan hebben gezien!

— En wat beteekent dat? vroeg de Amerikaan.

— Dat beteekent voor hen, dat zij hun eigen paard, „Starlight”, gerust op stal kunnen laten als het mijne medeloopt!

— Maar als zij uw paard hebben zien loopen en het is werkelijk zoo verwonderlijk snel, dan kunnen zij er ook op wedden! riep nu Charly Brand uit.

— Ongetwijfeld! Maar het is even waar, dat zij veel meer geld zouden verdienen, als hun eigen paard het won, nog daarvan afgezien dat het dan een zeer hooge som waard is. Ik heb me wel eens laten vertellen dat de financiën van de beide heeren Fitzgerald in een zeer betreurenswaardigen toestand waren en het zou mij volstrekt niets verwonderen als zij hun laatste hoop gesteld hadden op „Starlight”, dat op het oogenblik inderdaad een der snelste paarden van ons land is! De jonge Fitzgerald heeft voor veel geld een uitstekenden trainer gehuurd, en zijn jockey wordt algemeen geroemd!

— Dus als uw paard er niet was, zou het hunne veel kans hebben om de twintigduizend pond sterling te winnen? vroeg het jonge meisje.

— Ze zouden er veel kans op hebben, Miss! En niet alleen zou Stanley Fitzgerald het bedrag van den prijs winnen, maar bovendien nog een zeer aanzienlijke som uit de weddenschappen op zijn paard hebben.

— O, dan moet ik zeker als bliksemafleider fungeeren! Als Starlight niet wint, zal ik aan de beurt komen! Nu, daar zullen wij toch een goede grap van beleven!

Zij ging op Sally de negerin toe, die met een grijns op haar gezicht in een hoek van het vertrek druk aan haar boezelaar stond te plukken en streek haar over het wollige haar.

— Nu moet je eens goed naar mij luisteren, zeide zij vriendelijk. Je bent toch een verstandige meid, niet waar?

Sally knikte eenige malen achtereen haastig met het hoofd.

—Jazeker, Missus!

En daarbij liet Sally al haar blikkende witte tanden zien.

— Je hebt in Boston veel in een liefhebberij-club comédie gespeeld, is het niet zoo?

— Ja, Missus.

— Goed zoo! Dan moet je nu je talenten nog eens ten toon spreiden! Je bent van nu af aan de dochter van mijnheer Newson. Goed begrepen?

Een oogenblik scheen het alsof de zwarte oogen van de brave negerin over haar wangen zouden glijden, zoo vervaarlijk rolden zij in hun kassen heen en weer.

De arme meid scheen er niets van te begrijpen.

— Ben ik de dochter van Mr. Newson? kon zij eindelijk stamelen.

— Juist, Sally! dat moet je van nu af aan maar gelooven!

— En u dan, Missus? vroeg Sally met een verschrikte uitdrukking op haar gelaat.

—Ik ben je nicht en je juffer van gezelschap, zoodat ik voortdurend in je buurt kan zijn als je soms een flater begaat.

— Maar — waarvoor is dit eigenlijk, Missus? Ik heb toch mijn vader en moeder nog.

— Dat weet ik wel, beste Sally, kwam Dolly, maar je moet nu voor een tijdje maar eens aannemen, dat je de dochter van papa bent! Dat is toch zoo moeilijk niet?

— Maar ik ben gekleed als een dienstbode! riep de negerin uit.

— Maar je hebt toch wel je Zondagsche kleeren meegenomen?

— Zeker heb ik dat. Maar moet ik die dan iederen dag dragen?

— Ja, Sally, iederen dag! Je moet je erg mooi maken. Er is een rijke, jonge Engelschman op je verliefd!

Maar dit was meer dan de arme Sally verdragen kon.

Zij greep den arm van de jonge millionairsochters en riep jammerend:

— Maar dat wil ik niet, Missus! Ik heb in Boston een vrijer — een brave jongen van mijn eigen stand en met hem alleen wil ik trouwen, als ik terugga! Wij zouden een kleine wasscherij opzetten, zoodra wij geld genoeg gespaard hadden.

— Je zult hem ook hebben, Sally, dat beloof ik je, riep Dolly schaterlachend uit. Het is immers maar voor de grap. Papa belooft je, dat hij nog een duizend dol-

lar bij je bruidschat zal doen als je nu een goede meid bent en ons helpt! Niet waar, vader?

— Die krijgt ze! riep Newson uit.

Dat scheen de laatste gewetensbezwaren van Sally te overwinnen.

— Dertig dollar! herhaalde zij eenige malen. Zeg mij dan maar wat ik doen moet, Missus!

— Ik zal het je nog eens vertellen. Je trekt je beste kleederen aan, want het zou mij niets verwonderen als wij vandaag nog bezoek kregen van een van onze buurlieden, met zijn vader en zijn zuster. Je spreekt mij aan met Dolly en vader als papa. Je gedraagt je zoo netjes mogelijk en je moet erg vriendelijk tegen de gasten zijn! Ik ben je nicht en tegelijkertijd je juffrouw van gezelschap! Heb je het nu begrepen?

— Heel goed, Missus! En u zult zien, dat ik best een dame kan voorstellen. Kijk maar eens naar mij.

Met deze woorden nam Sally haar vuurrooden rok in haar beide zwarte knuisten, tilde hem zoo hoog op, dat haar geweldig dikke kuitzen zichtbaar werden, die in sneeuw witte kousen waren gehuld, en begon toen met zulke nuffige stappen en met zooveel gedraai van haar heupen, met zulk een verliefd gerol van haar oogen en zulk een grijns om haar dikke lippen in het vertrek rond te loopen, dat er in het vertrek een schaterend gelach opging.

Maar plotseling riep Newson uit:

— Daar zie ik op den weg een kleinen jachtwagen, met twee heeren en een dame aankomen. Maak jullie gauw dat je weg komt, meisjes! Wij zullen dien adellijken hansen eens laten zien, dat een Amerikaan ook nog eergevoel heeft, en ook wel een goede grap weet te vinden! Neem mij niet kwalijk, dat ik die uitdrukking daar zoeven gebruikt heb!

— Gij behoeft u gelukkig niets aan te trekken!

— Gij blijft toch hoop ik hier?

— Nog eenige oogenblikken, als gij het goed vindt, mijnheer Newson!

Dolly en Sally hadden intusschen snel het vertrek verlaten.

Vijf minuten later keerde het jonge meisje weder terug.

Zij had vlug een zeer eenvoudige zwarte japon aangetrokken en haar mooi haar geheel glad gekamd en langs haar ooren glad gestreken, zoodat zij er uitzag als een gouvernante van deffigen huize.

Met neergeslagen oogen kwam zij naar haar vader toe, maakte een diepe buiging en vroeg met een bescheiden stemmetje:

— Is het zoo naar uw zin, oom?

Weer moest de oude Newson zich de zijden vasthouden van het lachen.

— Ja, kleine heks, het is uitstekend zou! Ik hoop dat ik ook zoo goed in mijn rol kan blijven en niet in verzoeking kom, met deze twee werkhanden mijn beide mannelijke gasten bij den nek te pakken en met hun adellijke hoofden tegen elkaar te plakken! Neem mij niet kwalijk, mylord, die uitdrukking was niet op u bedoeld!

Onder het spreken had de Amerikaan twee vuisten vooruit gestoken, die er inderdaad uitzagen alsof hij er keisteenen mee zou kunnen verbrijzelen.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en trad de bediende van den millionair binnen, die eveneens de reis had medegemaakt en reeds meer dan tien jaren in dienst van zijn meester was.

— De heeren Fitzgerald, vader en zoon, en miss Jeanne Fitzgerald vragen om de eer hun opwachting bij u te mogen maken!

Nu pas viel de blik van den bediende op Dolly.

De brave man bleef met open mond staan.

Vliegenschlug bracht Dolly den man op de hoogte.

— Twee maanden loon extra als je je mond weet te houden, Hopsom, en mij helpt, riep het jonge meisje. Het is maar een grap, begrijp je?

— Gij kunt op mij rekenen, miss, zeide de bediende.

— Laat dan de bezoekers aanstonds hier! beval Newson.

Hopsom verwijderde zich.

— Waar blijft Sally nu? vroeg Newson.

— Zij is in haar slaapkamer, vader! Het gaat bij haar niet zoo gauw als bij mij, dat begrijpt u wel! Ik geloof, dat ze heur haar onder handen heeft! Zij zal wel aanstonds komen! En nu opgepast! Ik hoor ze al!

Buiten in de gang klonken al voetstappen.

Hopsom opende de deur, noemde met luide stem den naam van de bezoekers en liet hen toen binnentreden.

Alle vier de personen, die zich in het vertrek bevonden, waren opgestaan en traden de bezoekers tegemoet.

Dolly evenwel hield zich bescheiden een weinig achteraf, zooals het een arm familielid, dat een betaalde betrekking waarneemt, betaamt.

— Mijnheer Newson, zoo begon de kolonel, terwijl hij een buiging voor den millionair maakte, wij konden den lust onmogelijk langer weerstaan een Amerikaan te leeren kennen, die in zijn land onder de beste burgers wordt gerangschikt, en dien wij thans het voorrecht hebben, onder onze burens te mogen rangschikken!

— Dat genoeg is geheel aan mijn kant, graaf! zeide Newson minzaam, en neem wat ik u verzoeken mag plaats — mijn dochter is aan haar toilet bezig en zal wel aanstonds verschijnen!

— Uw dochter, zeide Stanley, met een blik op Dolly — ik dacht dat...

— Mijn nicht, Dolly Brand, zeide Newson met een onverschillige handbeweging in de richting van het jonge meisje, dat thans naderbij kwam. Zij is de juffrouw van gezelschap van mijn dochter.

De beide heeren maakten een zwijgende buiging voor het arme meisje.

Blijkbaar begrepen zij aanstonds haar positie en vonden zij het geen van beiden noodzakelijk zich verder met haar in te laten dan volstrekt noodzakelijk was.

— Lord Aberdeen, zeide de kolonel, het doet mij genoeg, dat ik u hier aantref en daarna met een laatdunkenden hoofdknik in de richting van Charly:

— Uw dienaar, mijnheer Brand.

Allen namen nu plaats, nadat nu ook Jeanne was voorgesteld, die met een zuur gezicht en een opgetrokken neus de gewaande juffrouw van gezelschap had aangestaard, die zij blijkbaar te mooi vond voor zulk een ondergeschikt persoontje.

— Dolly, zorg eens voor een verfrissching! Vlug, meisje, haast je wat! beval Newson kortaf.

Dolly stond haastig op, om het bevel ten uitvoer te gaan brengen.

Een oogenblik later keerde zij terug met Hopsom, die een blad met verschillende dranken en vruchten droeg.

Met de hulp van den bediende schonk zij de glazen vol en presenteerde vruchten en gebakjes.

Nauwelijks had zij dit gedaan of de deur ging open.

Sally verscheen op den drempel.

Zij had wel eenigen tijd besteed aan haar toilet, maar zij zag er dan ook buitengewoon uit.

Zij droeg een witjiden japon, een afleggertje van Dolly, dat zij met behulp van een andere witte stof verbreed had.

De zorg die zij aan haar kapsel had besteed bestond hierin, dat zij het besmeerd had met een vettige zelfstandigheid, zoodat het prachtig glom.

Waarschijnlijk had zij een rooftocht ondernomen onder de fleschjes en potjes op de toilettafel van haar jonge meesteres, want zij verspreidde een zeer doordringenden geur — blijkbaar had zij een halve flesch „foie coupé” over haar kleederen leeggegoten.

Verscheidene kostbare ringen, haar door Dolly geleend, prikten aan haar dikke vingers.

Zoo bleef zij een oogenblik midden op den drempel staan, met de kruk van de deur in haar hand.

Haar zwarte oogen glansden en haar groote witte tanden waren tusschen haar dikke roode lippen zichtbaar.

— Daar is ik, pa! kraaide zij.

Vader en zoon Fitzgerald stonden van hun zetel op, als zagen zij een spookverschijning.

In de eene hand hun glas port, in de andere een taartje.

Met oogen als van een visch, glazig en zonder uitdrukking, staarden zij naar de negerin.

Sally sloot de deur en huppelde met de gratie van een jongen olifant op Newson toe, om vervolgens haar armen om zijn hals te slaan.

— Ben ik mooi, pa? vroeg zij vleierend.

— Ja, lieveling! antwoordde Newson, met een overtuiging als had hij nooit anders dan met negerkinder-tjes omgegaan.

Nu eerst scheen Sally de aanwezigheid der bezoekers te merken.

— Wat zijn dat voor menschen, pa? vroeg ze.

— Dat zijn onze burens, schatje, die hier een bezoek komen brengen. Laat mij even voorstellen — kolonel Fitzgerald van Copperbeech Castle, zijn zoon Stanley en zijn dochter, miss Jeanne — mijn lieve dochter Sally!

Als de bliksem vlak voor de voeten van de bezoekers ware ingeslagen, zouden zij zeker niet meer verschrikt hebben kunnen zijn.

Het was alsof zij met stomheid waren geslagen.

Als uit steen gehouwen stonden zij daar.

De kolonel was de eerste, die weder tot zijn bezinning scheen gekomen te zijn.

— Is deze jonge dame — uw dochter? vroeg hij toonloos.

— Ja, graaf! Gij staat misschien een weinig verbaasd van haar kleur? Let daar maar niet op — zij heeft een hart van goud!

— Ja, pa! kakelde Sally als een mechanieke pop.

Aarzelend kwamen de beide heeren op de negerin toe.

Zij schenen nog volstrekt niet aan de zaak te kunnen wennen.

— Gij moogt haar gerust een hand geven, mijnheeren! riep de Amerikaansche millionair op jovialen toon. Zij verft niet af. Het is alles echt zwart! Is zij geen lief meisje?

— Ja, pa! klonk het als een echo uit den mond van Sally, terwijl haar lippen zich tot een breed grijns trokken.

— Stil, kind, zeide de Amerikaan op strengen toon. Dat oordeel moet je aan de bezoekers overlaten!

Nu scheen ook Stanley uit zijn verstijving te ontwaken.

Hij kwam een paar passen nader en stak de negerin de hand toe.

— Het is mij heel aangenaam, kennis met u te maken, miss, zeide hij.

— Mij ook, old lobster! riep Sally opgewonden uit, terwijl zij de haar toegestoken hand greep en die met haar ruwe werkknuist zoo drukte, dat Stanley slechts met moeite een kreet kon weerhouden en met een pijnlijk gezicht zijn vingers betastte, zoodra hij ze weder uit dezen ijzeren greep had kunnen bevrijden.

Nu wendde Sally zich tot Dolly, die met een strak gezicht terzijde stond en alle moeite had om zich goed te houden, en vroeg:

— Heb je die heeren nog niet ingeschonken, Dolly? Ik geloof, dat ze op een droogje zitten! Jij lust hem zeker wel hè, oude schavuit?

Deze vriendelijk bedoelde vraag was gericht tot den kolonel, die als versteend van schrik de jonge negerin met open mond aanstaarde.

Het was zeker voor het eerst van zijn leven, dat hij zich deze vraag had hooren stellen en zich dezen titel had hooren toevoegen door een dame!

Hij bedacht bijtijds, dat dit misschien in 'Amerika gebruik was, en antwoordde op jovialen toon:

— Ik wil niet ontkennen, Miss, dat ik steeds een goed glas port heb weten te waardeeren!

— Bevalt ze je? Zooveel te beter! riep Sally uit. Drink je glas dan eens leeg! Er is genoeg, hoor! We hebben heele kelders vol!

Na deze belangwekkende mededeeling te hebben gedaan, liet Sally zich languit in een der gemakkelijke stoelen vallen en begon met haar paarden collier te spelen.

Jeanne had sedert het binnenkomen van de negerin nog geen woord gezegd.

Zij was zoo volkomen overbluft door deze onverwachte ontmoeting, dat zij geheel en al sprakeloos was.

Maar langzamerhand week toch de eerste gêne en vrij spoedig was het gesprek algemeen.

Men sprak over allerhande zaken.

Maar — men sprak noch over renpaarden, noch over negerinnen!

HOOFDSTUK VI.

Een nieuw personage.

In Engeland duurt een eerste bezoek altijd zeer kort.

Na een half uur stond de kolonel dan ook op en zijn zoon en dochter volgden zijn voorbeeld.

Zij namen afscheid van hen, nadat Newson en Sally hadden moeten beloven het bezoek spoedig te beantwoorden.

Zoodra zij in het wagentje gezeten waren, dat hen gebracht had en een bocht van den weg de villa van den Amerikaan aan hun oogen onttrok, liet Jeanne zich achterover in de kussens vallen en barstte, bijna in een hysterischen lach uit.

Toen zij eindelijk weder kon spreken, riep zij uit:

— Zoo iets heb ik nog nooit bijgewoond! Een negerin!

— Maar een negerin met een bruidschat van 20 miljoen, zeide de kolonel.

Stanley wierp zijn vader een schuinschen blik toe.

— Ik geloof dat dat nog de helft te weinig is voor een vrouw met een huid zoo zwart als een kachel!

— Daar wen je wel aan, meende de kolonel rustig. Stanley keek zijn vader achterdochtig aan.

Hij liet zijn stem zoo ver mogelijk dalen, opdat de koetsier hem niet zou verstaan en zeide toen:

— Wat beteekent dat, papa? Gij zult er nu toch niet meer in ernst aan denken, mij die negerin op den hals te schuiven?

De kolonel haalde de schouders op.

Er lag een wrevelige trek over zijn gelaat.

— Als je werkelijk armoede leert kennen, jongetje, dan zul je over dergelijke dingen wel anders denken! Zwart of blank — ze brengt 20 miljoen dollars mee! Twintig miljoen!

— Maar ik zal mij nooit met haar kunnen vertoonen! riep de jonge man wanhopig uit.

— Dan laat je het! Je trouwt met haar in alle stilte in de kerk van dit kleine dorp of anders in een andere kleine plaats en je verdwijnt onmiddellijk na je huwelijk ergens met haar naar Frankrijk. Als je het wat handig aanlegt, kun je met haar naar Amerika gaan en je daar na een jaar weer van haar laten scheiden. In vele Amerikaansche staten kan men zich even gemakkelijk laten scheiden als trouwen.

De jonge man bromde iets in zich zelf en wierp zijn vader een boozen blik toe.

Toen zei hij:

— Ik verzeker u, dat er heel wat zal moeten gebeuren, papa, eer ik daar in toestem! Ja, als het nu nog dat nichtje was! Maar die zwarte duivelin met haar blinkende tanden als van een paard — neen, daar denk ik voorloopig niet aan!

[Terwijl het wagentje met het nobele trio over den breeden weg huiswaarts reed, werd er in de groote ontvangkamer van de villa van den Amerikaan uitbundig gelachen om de geslaagde pret.

Raffles had al eenige keeren willen opstaan om heen te gaan, maar ten slotte was hij telkens bezweken voor de verleiding, den voortgang van deze komedie van nabij te volgen.

— Ik geloof, dat hij al smoorlijk op je verliefd is, Sally! riep Dolly uit, terwijl zij zich languit op een der rustbanken liet vallen.

— Ik hoop het! zeide Sally naief. Hij is zoo'n mooie man!

— Het is maar wat je mooi noemt, zeide Newson op grimmigen toon. De vader heeft een hoofd als een van die poppen op een kermis waarop je met een houten hamer moogt slaan. En de zoon ziet er uit alsof hij weken achtereen in het water heeft gelegen!

— Maar nu is de grap toch zeker uit? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe komt ge daarbij, mylord? riep Dolly uit. Nu begint het pas! Wij moeten de komedie volhouden totdat die aap aanzoek om haar hand heeft gedaan!

— Wanneer zijn de wedrennen? vroeg Newson.

— Over twaalf dagen! antwoordde Charly.

— Nu, dan zal hij voor dien tijd wel niets van zich laten hooren, meende de Amerikaansche millionnair. Hij zal eerst eens willen afwachten of zijn paard hem niets inbrengt! Hoor eens, mylord, ik heb nog niet veel adellijke Engelschen ontmoet tot dusverre, maar wat ik

er van gezien heb, is niet veel zaaks. Dat bedoel ik natuurlijk niet op u.....

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt.

Hopsom, de oude bediende, trad binnen.

— Wat is er, Hopsom? vroeg Newson.

— Daar is een bezoeker, mijnheer, die naar Lord Aberdeen vraagt!

— Wie kan dat zijn? vroeg Raffles verwonderd.

— Het is Dick, de zoon van den houtvester, mylord! Zijn vader had hem gezegd, dat gij hier waart.

— Dan heeft hij mij zeker iets belangrijks mede te deelen, anders zou hij toch zeker niet hier komen, maar gewacht hebben, tot ik naar huis was teruggekeerd. Wanneer gij er niets op tegen hebt, waarde gastheer, zal ik hem even te woord staan.

— Maar waarom zou de jonge man niet even hier komen, riep de Amerikaan uit. Ik moet u zeggen, dat ik niets geef om die malle adellijke fratsen, als zou een ondergeschikte niet als bezoeker in onze salons mogen verschijnen. Dat bedoel ik natuurlijk niet op u!

— Wel zeker, vader heeft groot gelijk! riep Dolly uit. Laat hem maar hier komen! Maar dan moet ik aanstonds weder mijn rol hervatten! Hopsom, vraag of dat jonge mensch hier komt — natuurlijk wanneer mylord geen geheimen met hem te verhandelen heeft.

— Ik zou niet weten wat voor geheimen dat zouden moeten zijn, miss, hernam Raffles lachend.

— Welnu, Hopsom, laat mijnheer dan binnenkomen!

De oude bediende verwijderde zich en keerde eenige oogenblikken later terug met een jongen man, van omstreeks dertigjarige leeftijd, gebouwd als een jonge Grieksche worstelaar en met een gebruid open geelaat, waarin twee heldere blauwe oogen schitterden.

Hij was zeer eenvoudig gekleed, in een pak van bruine Bombay zijde, met hooge gele rijkappen.

Hij bleef blijkbaar besluiteloos op den drempel staan en draaide zijn hoed met breeden rand om en om.

— Kom binnen, Dick, zeide Raffles op vriendelijken toon, mijnheer Newson geeft je er verlof toe!

De jonge houtvesterszoon kwam nu onbeschroomd nader.

Hij boog een weinig links voor den heer des huizes en diens dochter en richtte zich toen tot Raffles met de woorden:

— Ik hoop, dat ge het mij niet kwalijk neemt, mylord, dat ik u hier kom lastig vallen, maar vader meende, dat wij u niet onkundig mochten laten van een ontdekking, die wij zooeven gedaan hebben op...

Hij voltooide den zin niet, maar keek Newson en de gewaande nicht besluiteloos aan.

— Gij kunt vrijuit praten, mijn vriend, zeide Raffles.

— Op het grasveld, mylord!

Raffles aandacht was gaande gemaakt.

— Wat hebt gij dan ontdekt? vroeg hij levendig.

Dick stak de hand in zijn zak en haalde er een zakdoek uit.

— Wel wat zou dat? vroeg Raffles.

— De kleine Jeffrie heeft, zooals gij wel zult weten, vandaag... u weet wel wie afgereden!

— Ik zeg je nogmaals, dat je vrijuit moogt spreken, Dick! Mijnheer Newson en deze jonge dame zijn al op de hoogte!

Dick zette groote oogen op, maar toen ging hij kalm voort:

— Als dat zoo is, kunnen wij spijkers met koppen slaan, mylord. Jeffrie reed vanmorgen „Eclipse II” af, en had het paard juist gestald, toen hij een gedaante snel zag wegijlen door het kreupelbosch aan den kant van de rivier. Hij stak het veld zoo snel hij kon over om te zien wie de indringer was, maar hij kwam te laat want hij was reeds verdwenen. Toen hij terugkeerde, vond Jeffrie dezen zakdoek liggen. Ik kwam pas veel later thuis en toen liet vader mij den doek zien! Hier is hij, mylord, gij kunt er zelf uw gevolgtrekkingen uit maken, als gij slechts naar de letters wilt zien, die in een der hoeken staan.

Raffles bekeek den zakdoek wat nauwkeurig.

Hij was gescheurd en blijkbaar aan eenige doorns blijven naken. In een hoek waren met witte zijde de letters S. F. geborduurd.

— Toch niets ernstigs, mylord? vroeg Newson die zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen.

— Volstrekt niet, mijnheer! antwoordde Raffles. De vondst van dit zakdoekje, vlak bij het veld waar „Eclipse II” wordt getraind, bevestigt volkomen wat miss Dolly vanmorgen heeft afgeluisterd. Dit zakdoekje is verloren door... Stanley Fitzgerald en er kan nu geen twijfel meer aan bestaan of hij weet, dat ik een buitengewoon snel paard laat trainen. Gelukkig zijn wij hier nog steeds in de meerderheid, want wij weten dat hij mijn geheim kent, terwijl hij onkundig is van de omstandigheid, dat wij het zijne kennen. Dat is al heel wat waard.

Intusschen was Dolly op Dick Higgings toegetreden.

— Gij hebt een verren loop gemaakt, mijnheer Dick. Gij zult toch zeker wel een verfrissing willen gebruiken?

De jonge man kreeg een kleur en wierp Raffles een snellen, vragenden blik toe.

Deze knikte hem glimlachend toe.

— De gebruiken zijn in Amerika heel anders dan hier, beste Dick! Ik zou je raden, miss Dolly, de nicht van mijnheer Newson, niet voor het hoofd te stooten door een weigering!

De jonge man nam plaats en werd door Dolly van een glas portwijn en vruchten voorzien.

Spoedig liep het gesprek over niets anders dan over het paard van Lord Aberdeen.

Raffles deed het verhaal van zijn ontdekking en aankoop van „Eclips II”, waarnaar de Amerikaan met veel aandacht luisterde.

Toen zijn gast gereed was, merkte hij op:

— Maar, Mylord, er is toch iets dat ik niet al te goed begrijp! Als ik het wel heb, moeten alle paarden, die in zulk een grooten wedstrijd uitkomen, eerst in trial een proefwedstrijd loopen. Daarbij zijn natuurlijk de eigenaars van de paarden aanwezig! Dan kunnen zij immers aanstonds zien, welk paard het snelste is?

— In theorie is dat zeker zoo, mijnheer Newson, maar in de practijk gaat het meestal eenigszins anders, antwoordde Raffles glimlachend. Dit trial heeft inderdaad plaats, maar altijd slechts eenige dagen vóór den eigenlijken wedren, zoodat haar resultaat op den grooten dag toch niet van invloed kan zijn. Ik bedoel, dat de eigenaar van een paard dat achter blijft, in die paar dagen toch de snelheid van het dier niet meer kan verbeteren! En ten tweede moet gij eens aan de jockeys vragen, wat of zij van die zoogenaamde trials denken! Zij zullen u dan ten antwoord geven, dat geen enkele jockey ter wereld bij die gelegenheden zijn paard zoo hard laat loopen als het werkelijk kan. Door allerlei middelen, zelfs voor den vakman bijna niet merkbaar, weet hij de vaart van zijn paard te vertragen, ofschoon het op den leek den indruk maakt alsof hij het tot de uiterste snelheid aanspoort!

— Maar is dat nu f a i r? vroeg de Amerikaan.

— Om u de gulle waarheid te zeggen, is het dat natuurlijk niet! Maar het wordt al gedaan zoolang er wedrennen bestaan, en het zal ook wel ten eeuwigen dage gedaan worden! Want het ligt nu eenmaal in de menschelijke natuur, om zijn lieve medemenschen een rad voor de oogen te draaien! Laat ik hier dadelijk aan toevoegen, dat dit inhouden van de paarden uitsluitend gedaan wordt met het oog op de weddenschappen! Als er bij een wedren niets anders plaats had, dan het toe-kennen van een zeer hoogen prijs aan het snelstlopende

paard, dan zou er immers volstrekt geen reden zijn waarom de jockeys bij de trials hun paarden niet zoo hard mogelijk zouden laten loopen?

— U heeft gelijk, Mylord, en als Amerikaan zal ik maar niets van die weddenschappen zeggen!

Raffles wendde zich nu tot den zoon van den houtvester met de woorden:

— Mijn waarde Dick, ik wil je volstrekt niet wegjagen, maar je zoudt me toch een groot genoegen doen, als je zoo spoedig mogelijk naar je huis zoudt willen terugkeeren en Jeffrie nadrukkelijk op het hart zou willen binden, goed acht te slaan op „Eclipse II”. Hij mag het paard geen seconde uit het oog verliezen!

De jonge houtvesterszoon was eenigszins verschrikt opgesprongen, want Raffles bleek hem te hebben gestoord in een op zachten toon gevoerd gesprek met de millionairsdochter.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, Mylord, zeide hij.

Hij maakte een buiging voor alle aanwezigen en wilde het vertrek verlaten, maar Dolly snelde hem achterna en riep:

— Gij moet nog eens terugkomen, mijnheer Dick, tenminste als oom het goed vindt!

De Amerikaan trok zijn borstelige wenkbrauwen hoog op en zeide toen:

— Mijnheer Dick zal wel wat anders aan zijn hoofd hebben dan het maken van bezoeken!

— Kom, een half uurtje gaat er nu en dan wel af! En dan hoop ik, dat Mylord mij zal toestaan zijn wonderpaard eens te komen bezichtigen!

— Het zal mij een groot genoegen doen, miss, zeide Raffles, maar dan moet gij ook uw nicht, miss Sally, medebrengen!

— Afgesproken! riep het jonge meisje, verheugd in de handen klappend. Ik ben dol op paarden! Ik had er in Amerika wel drie! Wij hadden ook een renpaard en ik heb zelfs ook al eens meegereden! Is het niet zoo, oom?

— Ja, kwade meid! en daarmee heb je me genoeg angst aangejaagd!

— Dan neemt u zeker de honneurs waar, mijnheer Dick? Dan laat u zeker alles zien? vroeg Dolly, terwijl zij zich weder tot den jongen houtvester wendde.

— Ik beloof het u, Miss! riep Dick, terwijl hij opnieuw als een jong meisje kleurde.

Het volgende oogenblik was de deur achter hem dichtgevallen.

— Wel, Miss, ik hoop dat Dick in uw smaak is gevallen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik vind hem een snoes! riep Dolly uit.

— Maar, Dolly! riep haar vader bestraffend.

— Ik mag toch wel voor mijn meening uitkomen, vader! kwam het jonge meisje pruilend. Wat zegt gij er van, Mylord?

— Ik ben het volkomen met u eens, Miss, antwoordde Raffles lachend. Wij menschen moesten over het algemeen wat minder een moordkuil van ons hart maken — dan zou het er op dit ondermaansche misschien heel wat beter uitzien!

HOOFDSTUK VII.

Men komt op bezoek.

Er waren eenige dagen sedert deze gebeurtenissen voorbijgegaan.

De groote Derby-wedstrijd zou over vijf dagen plaats vinden.

Reeds stonden alle vakbladen en tijdschriften vol van bijzonderheden over de waarschijnlijke deelnemers.

Ook werd er gerept van de mogelijkheid, dat Lord William Aberdeen een zijner paarden zou laten medelopen.

Raffles had het namelijk verstandig gevonden door eenige zinspelingen tegenover den reporter van het plaatselijke blaadje het Engelsche ren-publiek er op opmerkzaam te maken, dat hij dit jaar aan de wedrennen zou deelnemen.

Men tastte echter volkomen in het duister wat betreft den naam van het paard en den jockey.

Wel waren een paar ondernemende reporters van „The Sphere”, het bekende Engelsche tijdschrift, er in geslaagd tot het landgoed van zijne lordschap door te dringen, maar zij waren daar zoo onheusch ontvangen door den houtvester en zijn zoon Dick, dat zij onverrichter zake, even wijs als zij gekomen waren, weder moesten vertrekken.

Een hunner had het zelfs gewaagd een poging te doen om Dick door middel van een groote som gelds om te koopen, opdat deze hem een en ander zou mededeelen aangaande de plannen van zijn meester.

Maar dit zou hem bijna zeer slecht zijn gekomen, want de jonge reus had zich reeds van zijn buis ontdaan en de onvoorzichtige reporter had het alleen aan de vlugheid van zijn lange beenen te danken, dat hij heelhuids het landgoed weder kon verlaten.

Het was op een heerlijken dag in Juni, dat Sally en Dolly, gezeten in een fraai ponneywagentje, voorzichtigheidshalve door de negerin bestuurd, den grintweg insloeg, die van den breeden straatweg naar de voorzijde van Crossberry Hall voerde.

Reeds hadden beide meisjes, de negerin en de blanke, de eerste steeds in haar Zondagsche witte jurk, de tweede in een eenvoudig katoentje gekleed, verscheiden malen een bezoek gebracht op het landgoed

van Lord Aberdeen, maar telkenmale waren zij toen met een roeibootje gekomen, een paar keeren zelfs zonder dat Raffles iets wist van dit bezoek, voor het goed en wel achter den rug was.

Henderson kwam toesnellen om het paard bij den teugel te vatten.

De beide meisjes sprongen vlug op het grint.

— Is Mylord thuis? vroeg Sally, terwijl zij Henderson vriendelijk toelachte.

— Neen, Miss, antwoordde Henderson met den eerbied, dien hij verschuldigd meende te zijn aan de erfgename van 20 miljoen dollars.

— Dat spijt mij! riep Sally uit. Komt hij spoedig terug?

— Ik vrees van niet. Mylord en Mijnheer Charly Brand zijn naar Londen vertrokken!

— Maar zouden wij toch niet naar het oefenveld mogen gaan? vroeg Dolly nu.

— Wel zeker, Miss, antwoordde Henderson. Mylord heeft mij bevel gegeven, dat ik u beiden hier moest laten begaan alsof het uw eigen huis was!

— O, wat is Mylord een aardig mensch! riep Sally uit, terwijl zij haar breede lippen tot aan de ooren vaneen spalkte. Kom, Dolly, laten wij aanstonds gaan! Ik wil het vliegende paard nog eens zien!

— Dan zal ik intusschen uw paard stallen, dames, zeide Henderson. Waarschijnlijk zal Mylord over twee uren wel teruggekeerd zijn!

Dolly en de trouwe negerin stormden weg.

Het jonge meisje wist al zeer goed den weg en behoefde niet te vreezen, dat zij zou verdwalen.

Na bijna een half uur loopens, dwars door het fraaie park, bereikten zij het grasveld.

Zij liepen recht op de houtvesterswoning toe en klopten aan.

Moeder Higgins vertoonde zich op den drempel.

Een vriendelijk lachje plooidde zich om haar lippen, toen zij de beide bezoeksters herkende.

— Kom binnen, dames! zeide zij. Ik zal u een glas heerlijke versche melk voorzetten.

Dolly en haar metgezellin traden vroolijk snappend

binnen in de heldere groote kamer van het houtvesters-huis.

Dolly keek zoekend om zich heen.

— Is — mijnheer Ton er niet?

— Neen, Miss, mijn man is aan het werk!

— En — Dick?

— Mijn zoon is naar de markt, maar hij zal aanstonds wel terugkeeren, tenminste als hij niet verderop gaat.

Een trek van teleurstelling verscheen op het gelaat van de lieve Amerikaansche.

— En als hij verderop gaat — dan komt hij zeker voor van avond niet terug?

— Waarschijnlijk niet, Miss!

— Gaat hij dan naar vrienden?

— Ja, Miss, hij heeft veel vrienden in Ripley.

— Veel damesvrienden, zeker? riep Dolly uit.

— Zeker, Miss, dat ook al, hernam de oude vrouw bedaard. Mijn zoon is een knappe jongen, al zeg ik het zelf en alle meisjes in de buurt zijn verzot op hem.

Dolly keerde zich snel om.

Toen greep zij Sally snel bij den arm en trok haar mede.

— Kom, Sally, wij zullen eens naar „Eclipse II” gaan zien.

Zij snelde naar den stal, gevolgd door de negerin en klopte op de deur.

Deze werd echter niet aanstonds geopend, maar er ging een klein vierkant luikje open en daar achter verscheen het wantrouwend gelaat van Brown, den trainer.

Zijn gezicht verhelderde echter aanstonds, toen hij de bezoeksters herkende.

Hij opende de deur en Dolly zag nog juist hoe hij een revolver in zijn zak liet glijden.

— Heeft Jeffrie „Eclipse II” al bereden? vroeg Dolly.

— Nog niet, Miss!

— Het gebeurt toch zeker nog vandaag?

— De jongen is juist bezig het beest te zadelen.

— Hebt gij goede hoop op den afloop van den wedren, mijnheer Brown?

De trainer liet een kort lachje hooren.

— „Eclipse II” zal alle concurrenten vijf of zes lengten achter zich laten!

Op dit oogenblik werd een luid gehinnik hoorbaar en Jeffrie Palmer kwam naar buiten, het renpaard aan den teugel voerend.

Zoodra „Eclipse II” de negerin in het oog kreeg, begon hij woedend te snuiven.

Het was duidelijk, dat de kleur van de jonge vrouw het paard nog steeds niet kon bekoren.

Het krabde achteruit en zelfs Jeffrie had moeite het dier tot bedaren te brengen.

Maar toen Dolly naderbij kwam, scheen het dier geheel en al gerustgesteld te zijn.

Het duwde zijn hoofd tegen den schouder van het jonge meisje en liet een zacht gehinnik hooren.

— Ik moet zeggen, dat ik nog zelden zoo iets heb gezien, Miss! riep de trainer uit. Het paard is niet alleen niet bang voor u, maar het schijnt zelfs veel van u te houden — hetgeen op zich zelf niet zoo’n wonder behoeft te worden genoemd!

— U is wel galant, mijnheer Brown, zeide Dolly, terwijl zij de manen van het paard streefde.

— Het is een feit, dat „Eclipse II” erg op u gesteld is, Miss, zeide Jeffrie, niet zonder eenige jalouzie in zijn jongensachtige stem.

— En vind je dat naar, Jeffrie? vroeg Dolly.

— Ja, Miss, antwoordde de knaap zonder aarzelen, maar terwijl er een diepe blos in zijn wangen opsteeg.

Dolly streefde hem over de haren.

— Je mag op een paard niet jaloersch zijn, hoor! kwam zij op bestraffenden toon. Je weet immers wel, dat ik je heel graag mag lijden!

De knaap bloosde van plezier en riep uit:

— Dan is alles goed, Miss! Wilt gij soms het paard eerst eens berijden, Miss?

— Graag, Jeffrie, zeide het jonge meisje. Ik wil wel een toertje maken.

Zonder zelfs de hulp te behoeven van den trainer of den jockey, zette Dolly den kleinen voet in den stijgbeugel en steeg in den zadel.

Zij zat nu evenals een man schrijlings te paard.

De trainer keek vol bewondering toe.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik het zeg, maar gij hadt eigenlijk als een jongen ter wereld moeten komen, miss. En ik begrijp er niets van dat het paard u zoo kalm laat begaan! Het bijt ieder ander in de beenen, en ik zelf heb de grootste moeite gehad het aan mij te laten gewinnen!

Maar Dolly hoorde het einde van den zin reeds niet meer, want zij had het paard in galop gebracht en joeg nu in volle vaart over het grasveld.

Terwijl zij met het paard zoo ronddraafde, kwam Dick Higgings terug.

Zijn blauwe oogen staarden vol bewondering naar

het lenige figuurtje op den rug van het renpaard.

Sally kwam aanstonds op hem toe, als naar gewoonte met de oogen rollend en al haar hagelwitte tanden vertoonende.

— Zijt gij daar, mijnheer Dick? vroeg zij.

— Ja, Miss Sally, ik ben zoeven van de markt teruggekeerd!

— Waar kijkt ge zoo naar?

De vraag was tamelijk overbodig, want er was op het geheele uitgespreide veld niets anders te zien dan het voortsnellende renpaard, welks longen als een groote blaasbalg in een smidse werkten.

Toch scheen Sally het noodig te vinden haar vraag nog eens te herhalen.

En nu was Dick wel verplicht te antwoorden, dat hij naar de jeugdige amazone keek.

— Vindt gij haar aardig? vroeg de negerin, met een grijnslach.

De jonge houtvesterszoon bloosde en wendde het gelaat af.

— Ik vind haar heel aardig, miss Sally!

— Maar zij heeft geen cent, mijnheer Dick!

De jonge man beet zich op de lippen en fronste de wenkbrauwen.

— Zooveel te beter, miss! Ik wil zeggen — ik begrijp niet juist waarom gij dat juist tot mij zegt!

De negerin barstte in een schaterlach uit en klapte zich op de dikke dijen, zoodat het ver hoorbaar was.

— Hij weet niet waarom ik dat juist tot hem zeg! A, a, a! Wat een onnoozel ventje is hij! Hij ziet niets en hij hoort niets!

Dick wendde zich wrevelig af.

De luidruchtige vroolijkheid van het negermeisje, dat hij voor de dochter van den Amerikaanschen millionair aanzag, hinderde hem geweldig.

Ofschoon hij het voor zichzelf nog nauwelijks wilde bekennen, had de teedere liefde voor het mooie nichtje van den Amerikaan in zijn hart postgevat!

Ofschoon men hem had gezegd, dat zij in de woning van Peter Newson een ondergeschikte betrekking bekleedde, en dat haar ouders arm waren, durfde hij toch nauwelijks de oogen tot haar opslaan.

Wat er in het hart van die jonge dame van gezelschap omging — daar naar durfde hij zelfs niet te raden!

In ieder geval bleef hij immers slechts de zoon van een eenvoudig houtvester en al had hij reeds vreemde landen bezocht, al wist hij, dat hij in beschaving stond boven de meesten zijner makkers, zoo durfde hij toch

niet te denken aan een toekomst waarover te peinzen hem met een huivering van geluk vervulde.

Intusschen had Dolly het paard dicht bij den stal weder tot staan gebracht.

Voor Dick haar ter hulp had kunnen komen, was zij vlug uit het zadel gesprongen en kwam lachend op hem toe.

Met een zachten blos op het gelaat stak zij hem de hand toe en zeide:

— Ik ben blijde, dat ik u zie, mijnheer Dick. Heeft mijn nicht u aangenaam bezig gehouden?

— Zeer aangenaam, miss Dolly — zij sprak mij over u!

Het jonge meisje boog het hoofd en wierp Dick van onder haar lange wimpers uit, een schalkschen blik toe.

— Vondt gij dat een aardig onderwerp? vroeg zij zacht.

— Dat weet gij wel, miss! Gij moogt mij niet plagen!

Maar nu kwam Jeffrie naderbij, het paard aan den teugel voerend. Hij keek Dick en Dolly beurtelings met een achterdochtigen blik aan, wilde blijkbaar iets zeggen, maar bedacht zich en sprong in het zadel.

Hij slaakte een zachten kreet en onmiddellijk vloog „Eclipse II” als zaten duizend duivels hem op de hielen.

Sally had grijnzend toegekeken.

— Zal ik je eens wat zeggen, Dolly!

— Laat eens hooren!

— Die kleine aapekop is jaloersch op Dick!

De beide jonge lieden wierpen elkaar een schuwen blik toe en sloegen daarop dadelijk de oogen weder neder.

Toen zeide Dick op koelen toon:

— Het spijt mij, dat ik iets moet opmerken, miss, maar gij zegt wel eens dingen, die... kortom dingen, die.....

— Waarom spreekt gij toch niet uit! riep Sally uit. Hebt gij uw tong verloren? En gij bloost als een jong meisje!

Dick wierp haar een toornigen blik toe.

Toen wendde hij zich tot de beide meisjes en zeide haastig:

— Het spijt mij waarlijk, dat ik u reeds moet verlaten, dames, maar ik ben nog niet bij mijn vader geweest, en ik zou hem gaan vertellen van mijn bezoek aan de markt.

— Maar dan ga ik met u mee, mijnheer Dick! riep Dolly haastig uit. Ik heb ergens trek in een glas melk!

— Hoe is dat mogelijk! riep Sally uit. Je hebt nog geen tien minuten geleden twee volle glazen gedronken!

Op haar beurt wierp het jonge meisje de negerin een boozen blik toe.

Toen greep zij Dick's arm en hernam:

— Wij zullen haar maar laten praten, nietwaar mijnheer Dick. Melk kan men nooit te veel drinken!

— Dat ben ik volkomen met u eens! antwoordde de jongeman vroolijk.

En daarop verwijderden de beide jonge lieden zich in de richting der houtvesterswoning, zonder zich verder nog om Sally, om den trainer, om den jockey, of zelfs om „Eclipse II” te bekommeren.

HOOFDSTUK VIII.

Een kink in den kabel.

Wederom waren er drie dagen verlopen.

Twee dagen later zouden de wedrennen te Epsom plaats vinden.

In den morgen van dien dag was „Eclipse II”, met alle voorzorgen die een „crack” van die waarde verdient, in een specialen wagon geladen van den trein die naar Epsom vertrok.

Het was noodzakelijk, dat het dier de baan leerde kennen en voldoende van de reis zou kunnen uitrusten, om in volmaakt vorm te zijn.

Het renpaard werd vergezeld door Jeffrie Palmer, den jockey, en Brown, den trainer.

Deze laatste had zijn opmerkzaamheid, nu de dag van den grooten wedren naderde, nog verdubbeld.

Raffles had hem op de hoogte gesteld van hetgeen hij omtrent den toestand, waarin kolonel Fitzgerald en diens zoon verkeerden, wist, en van de groote belangen welke zij er bij hadden, dat hun paard zou winnen!

Het was dus zaak, beide oogen goed open te zetten en acht te geven, dat er niets met „Eclipse II” zou geschieden.

Het paard kwam veilig en wel over en werd gestald in een der boxen, welke zich op het renveld bevonden, en die tevens een kleine woning voor den jockey en den trainer bevatten.

Brown seinde de goede overkomst van het paard onmiddellijk, zooals hij met Raffles had afgesproken.

En de brave kerel was vast voornemens het dier geen oogenblik meer alleen te laten.

Desnoods zou hij met de revolver in de vuist in het stroo naast het kostbare paard dag en nacht de wacht houden.

Henderson, die eveneens met den trein was mede-

gegaan, keerde terug, zoodra hij zag dat het paard veilig en wel gestald was en zich aan deze hem geheel vreemde omgeving had gewend, en keerde toen naar Crossberry Hall terug.

Intusschen was het reeds op een of andere wijze uitgelekt, dat Lord Aberdeen met een verwonderlijk snel paard, waarvan nog nooit iemand had hooren spreken, aan de Derby-wedstrijden zou deelnemen.

Misschien had een piqueur van den kolonel gebabbel, misschien hadden eenige nieuwsgierige reporters het voorbeeld van Stanley Fitzgerald gevolgd en hadden zij het paard zien loopen, — hoe het ook zij, de sport- en de gewone bladen lieten niet onduidelijk doorschemeren, dat de Derby-wedstrijden dit jaar wellicht een verrassing zouden kunnen opleveren.

Men kan zich dus voorstellen, dat de gemoedsgesteldheid van de heeren Fitzgerald, vader en zoon, alles behalve benijdenswaard was!

Omstreeks hetzelfde oogenblik, dat „Eclipse II” in zijn stal onder dak werd gebracht, zaten de kolonel en zijn zoon in de groote tuinkamer van Copperbeech Castle.

Op beider gelaat lag een trek van onrust en woede.

De jonge man had een tijdlang met de knokkels van zijn rechterhand op het tafelblad getrommeld, terwijl hij in de vingers van de andere hand een sportblad heen en weer schommelde, en riep nu uit:

— Ik voorzie, dat het misloopt, vader!

— Wat bedoel je? Je huwelijksaanzoek aan miss Sally?

Stanley maakte een ongeduldige beweging.

— Spreek mij toch niet altijd over dat zwarte monster, vader.

— Ik wil er integendeel wel, en zelfs heel vaak over spreken! riep zijn vader toornig uit. Denk je, dat dit nog langer zoo kan voortduren? Ik heb vanmorgen al weer een van je schuldeischers moeten wegsturen, die mij een viermaal geprotesteerden wissel van 2000 pond sterling onder den neus duwde!

Weer haalde Stanley ongeduldig de schouders op.

— Daarom juist moet er een uitweg gevonden worden.

— Trouw dan met Sally Newson.

— Niet voor dat alle andere middelen zijn uitgeput!

— Alle andere middelen? Er is er maar één, en zelfs al slaagt dat, dan levert het je zeker geen honderdste gedeelte op van wat de bruidschat van dat aardige negerinnetje je zou opbrengen.

— Een aardig negerinnetje? Het is een zwart monster!

— Je vergist je, Stanley! Een vrouw, die 20 miljoen dollar medebrenkt, kan onmogelijk een monster zijn! Bedenk toch, dat we voor altijd uit de misère zouden zijn.

— Ik doe het niet als „Starlight” wint! hernam Stanley op koppigen toon.

— Maar het paard zal nooit winnen als „Eclipse II” meeloopt.

— Misschien loopt het wel niet mee, zeide Stanley op eigenaardigen toon en met een duisteren blik in zijn oogen.

Zijn vader wierp hem een verbaasden blik toe.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg hij.

— Die vraag moest de bezitter van een renpaard mij niet stellen! riep Stanley uit. Gij weet natuurlijk even goed als ik, dat er zekere middeltjes zijn om een paard tijdelijk onbruikbaar te maken!

— Maar dan moet men dat paard kunnen bereiken! Geloof je, dat dit met „Eclipse II” het geval zou zijn? Daarvan kan toch geen sprake wezen. Het paard zal evengoed bewaakt worden als Koning George in eigen persoon!

Stanley verborg zijn kin in de handen.

Blijkbaar dacht hij ingespannen na.

Toen hief hij plotseling het hoofd weder op.

Zijn oogen schitterden.

— Ik heb het gevonden! riep hij uit. Als men het paard zelf niet kan bereiken, dan toch zeker wel zijn jockey!

— Geen gewelddadigheden, Stanley, als ik je verzoeken mag! riep de kolonel op strengen toon.

— Daaraan denk ik niet! Een verdoovend middeltje en „Eclipse II” zal op stal moeten blijven!

De kolonel keek zijn zoon vragend aan.

— Waarom denk je dat? vroeg hij. Er zijn toch nog wel anderen, die het paard kunnen berijden.

— Die zijn er juist niet! riep Stanley triomfantelijk uit. Het heeft in alle bladen gestaan, dat het wonderpaard niemand anders op zijn rug duldt dan zijn pikeur en dat zelfs de trainer het paard niet kan naderen dan met de noodige omzichtigheid.

— En zijn eigenaar?

— Misschien dat Lord Aberdeen het dier zou kunnen berijden, maar hij is veel te zwaar! De jockey weegt 46 kilo en Lord Aberdeen moet er minstens 95 wegen!

— Dan zou er misschien over de zaak vallen na te denken! zeide de kolonel langzaam.

Stanley stond op en drukte op een electrischen belknop.

— Wij zullen een woordje met onzen pikeur spreken! zeide hij.

De deur werd geopend en een bediende trad binnen.

— Ga eens naar Smits en zeg hem, dat hij onmiddellijk hier moet komen! beval Stanley.

De bediende boog en verwijderde zich.

Vijf minuten later trad er een man binnen met rood haar, een rooden neus, roode werkhandsen, hoogroode wangen en zelfs een rood vest, waarschijnlijk om deze nuance niet door een andere kleur te bederven.

De kolonel wierp hem een strengen blik toe.

— Je bent toch weer niet dronken, Smits? vroeg hij.

De man wierp zijn meester een diep verontwaardigden blik toe.

— Hoe kunt gij het vragen, kolonel? Ik ben zoo nuchter als een kalf!

— Hoe komt je neus dan zoo rood?

— Hij bloost van plezier, kolonel, omdat ik hem nooit in een andermans zaken steek, antwoordde de pikeur.

De kolonel wist niet of hij dit als een onbeschaamdheid zou opvaten, maar daar hij den man op dit oogeblik noodig had, deed hij er het zwijgen toe en zeide:

— Ik heb je hier laten komen, Smits, omdat wij van je diensten gebruik willen maken in een zaak — die ook voor jou niet onvoordeelig zal zijn. Wij rekenen op je stilzwijgendheid en je slimheid! Als het gelukt wat wij je opdragen, dan zul je je niet over onze on dankbaarheid te beklagen hebben.

En nu begon er fusschen de drie mannen een op

fluisterenden toon gevoerde beraadslaging, waarvan het resultaat den lezer spoedig genoeg zal blijken....

De trial had nog op denzelfden dag plaats en een vrij groot aantal sportliefebbers, renstalbezitters, en rijke landeigenaars uit den omtrek weren er bij aanwezig.

Jeffrie Palmer bereed natuurlijk Eclipse II.

De bladen hadden reeds zooveel van het geheimzinnige paard verteld, dat de verwachting van de aanwezigheid op het hoogste gespannen was.

De jonge jockey echter paste er wel voor op, dat hij niet alles uit zijn paard haalde wat er in zat.

Het dier liep zeer hard — en dat was dan ook alles wat er van kon worden gezegd!

Toch waren er eenige zeer scherp ziende sportvrienden aanwezig, die wel degelijk hadden gemerkt, dat het paard niet alles gaf en die voornemens waren uit deze wetenschap partij te trekken.

Het spreekt van zelf dat zij over hun ontdekking het diepste stilzwijgen in acht namen.

Zoo brak dan eindelijk de dag van den wedren aan.

Met den eersten trein hadden Newson, Dolly en Sally, die op een mijl afstand de koeien in het veld verschrikte door haar schitterende roode japon en den geweldigen hoed met veeren, dien zij op haar torenhoog kapsel droeg, zich naar Epsom begeven.

Wat Raffles en Charly betreft, zij hadden zich, vergezeld door Dick Higgings, die over het uitstapje zeer in zijn schik scheen te zijn, maar blijkbaar niet goed wist, waaraan hij deze onderscheiding te danken had, met den grooten toerwagen naar zoeven genoemde plaats laten rijden, waar zij hun intrek namen in een der eerste hotels.

Het was goed dat zij hun kamers reeds lang te voren besproken hadden, want het bleek bijna onmogelijk te zijn, zich nog ergens een onderdak te verschaffen.

Noch zelden had het kleine en beroemde plaatsje zulk een aantal gasten geherbergd.

Uit Wales, Schotland en Ierland waren de bezoekers komen toestroomen, bij tienduizenden tegelijk!

En reeds vroeg in den morgen van den heerlijken Julidag trokken zij in breede scharen, in autos, in mailcoaches, barouchettes, dos à dos, landauers, spiders, dog-carts, sjezen van allerlei vorm, per motorfiets en gewoon rijwiel, en ten slotte ook te voet naar de wereldberoemde renbaan, die in belangrijkheid zelfs de renbanen van Auteuils en het Grünewald verre achter zich laat.

Raffles en Charly waren omstreeks 8 uur opgestaan,

ten einde zich zoō vroeg mogelijk naar de baan te begeven, en zich nogmaals te overtuigen van den toestand van het paard, dat zij den vorigen avond in de beste gezondheid hadden aangetroffen.

In de groote eetzaal van het landelijke hotel waar zich nog slechts weinige bezoekers bevonden, voegde Dick Higgings zich bij hen.

Raffles voelde zeer veel sympathie voor den jongen man, en daar zijn scherp oog aanstonds de teedere gevoelens ontdekt had, welke de zoon van zijn trouwen pachter voor de gewaande nicht van den Amerikaanschen millionaire koesterde, had hij besloten, het zijne bij te dragen tot de afwikkeling eener kleine intrige, waarin ook de beide heeren Fitzgerald een niet onbelangrijke rol zouden spelen — zij het dan ook geen aangename!

Zij hadden nauwelijks hun overvloedig ontbijt genuttigd of er trad een kellner binnen, die met bleek gelaat even rond keek en toen recht op het tafeltje afkwam, waaraan lord Aberdeen en zijn metgezellen gezeten waren.

Na een beleefde buiging gemaakt te hebben, zeide deze:

— Ik vraag u om vergeving, dat ik u stoer, maar het betreft een ernstige zaak. Heb ik de eer met mylord Aberdeen te spreken?

— Die ben ik! antwoordde Raffles kalm, ofschoon een angstig voorgevoel zijn hart te zamen kneep.

— Dan heb ik u een noodlottige tijding mede te deelen, mylord!

— Wat dan? Spreek op, man! Er is toch niets met mijn paard gebeurd?

— Het paard niet, mylord — maar de jockey is zeer ongesteld!

Met een ruk was Raffles overeind.

Zijn gelaat vertoonde een dreigende uitdrukking.

— Dat zullen zij mij betaald zetten, bromde hij tusschen de tanden.

Toen vroeg hij luid:

— Er is toch zeker dadelijk een dokter bij den armen knaap gehaald?

— Aanstonds, mylord!

— Wat scheelt hem?

— Dat wist de dokter nog niet goed te zeggen! Het was een soort duizeligheid. De jongen is geheel versuft en staat op zijn beenen te wankelen.

— Hoe weet gij dat alles?

— Het is mij zoeven getelefoneerd, door uw trainer,

die verzocht of gij onmiddellijk zoudt willen overkomen!

— Aanstonds! antwoordde Raffles. Ga mijn chauffeur zeggen, dat hij dadelijk met de auto voor komt gereden.

De kellner snelde weg.

Dick Higgings had met een verschrikt gezicht toegeluisterd.

Hij was voldoende op de hoogte van de rees, welke zijn meester koesterde aangaande het kostbare renpaard, om te begrijpen, dat er iets ernstigs moest zijn voorgevallen.

— Als ik u soms van dienst kan zijn, mylord! zeide hij.

— Dat kon wel eens zijn, mijn vriend! hernam Raffles. In ieder geval kan het geen kwaad, als gij nu reeds met ons medegaat.

Raffles en Charly snelden nu naar hun kamer, ten einde zich te gaan kleeden.

Zij waren nauwelijks gereed, of de groote toerauto stond reeds voor de deur van het logement.

— Zoo snel als de wagen loopen wil naar de renbaan, Henderson! beval Raffles. Er is een groot ongeluk gebeurd met Jeffrie, en wij moeten aanstonds weten waaraan wij toe zijn.

Dat behoefde Henderson zich geen twee keer te laten zeggen.

Hij bracht de auto met een grimmig gezicht in beweging en de groote wagen stooft door de dorpsstraat met een snelheid, die de voorbijgangers verschrikt uiteendeed sterven, en den chauffeur menige krachttuitdrukking moest doen slikken.

Maar eensklaps vertraagde hij de vaart.

Aan het einde van de straat stond een jong meisje, dat uit alle macht met beide armen wuifde.

Het was Dolly.

Blijkbaar had zij den wagen reeds in de verte herkend.

Sally stond op eenigen afstand op het trottoir.

— Stop eens, Henderson! beval Raffles, die het jonge meisje eveneens gezien had.

De wagen stond stil.

Dolly kwam naderbij en vroeg:

— Zoo vroeg reeds op weg, Mylord? Oom is nog niet eens opgestaan! Wij zijn maar eens een wandeling gaan maken! Het is heerlijk, zoo vroeg in den morgen! Gaat gij reeds naar de renbaan?

— Ja, miss — en wel om een ernstige reden. Jeffrie is plotseling ongesteld geworden. Misschien zal hij wel niet kunnen rijden! En dan kan ik de hoop, om met

mijn paard te winnen, wel uit mijn hoofd zetten! Er is niemand, dien het dier op zijn rug zou velen!

Dolly bloosde en durfde Raffles niet aanzien.

Zij wist niet, hoe hij het zou opnemen, dat zij reeds vaak „Eclipse II” had bereden.

Maar toen riep zij uit, als gehoor gevend aan een plotselinge ingeving:

— Mag ik met u mederijden, Mylord? Ik mag den kleinen knaap zoo graag lijden — misschien doet het hem wel goed, als hij mij ziet!

— Daarvan ben ik volkomen overtuigd, miss, zeide Raffles, met een kleine buiging. Stap in, wat ik u zoeken mag!

Dolly klapte vroolijk in de handen.

Toen nam zij Sally terzijde en fluisterde de negerin eenige woorden in het oor, welke de drie mannen in de auto niet konden verstaan.

Sally trok een verbaasd gezicht en scheen een tegenwerping te willen maken, maar toen Dolly ongeduldig met den kleinen voet op den grond stampte, knikte zij haastig met het hoofd en verdween, tot niet geringe verbazing van den jongen houtvesterszoon, die niet goed begreep, hoe een ondergeschikte zoo durfde omgaan met haar meesteres, al was die nu ook haar nicht!

— Ik heb Sally gevraagd, oom te willen waarschuwen, Mylord! zeide Dolly, terwijl zij vlug in de auto wipte, waarvan Charly het portier reeds had geopend.

— Uw oom komt toch natuurlijk naar den wedren kijken? vroeg Dick Higgings.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer Dick! Hij komt hier voornamelijk om 't renpaard van Mylord!

— Dan hoop ik van harte, dat hij geen vergeefsche reis heeft gemaakt, miss, zeide Raffles op ernstigen toon. En nu vooruit, Henderson! Rijdt wat je rijden kunt!

Opnieuw vloog de wagen vooruit, in de richting van de renbaan.

Raffles kon, geheel tegen zijn gewoonte, zijn ongeduld ternauwernood bedwingen.

Ofschoon hij het niet met bewijzen kon staven, zoo was hij er toch wel zeker van, dat hier kwaadwilligheid in het spel was en dat de eigenaren van „Starlight” den kleinen jockey op de een of andere wijze hadden weten te bedwelmen.

Binnen een half uur had de auto den weg naar de wereldberoemde renbaan afgelegd.

Zij stond stil voor de reeks stallen, waar de kostbare paarden waren ondergebracht.

Brown kwam zijn meester reeds tegemoet loopen.

— Hoe is het met den knaap, Brown? riep Raffles hem toe.

— Nog weinig beter, Mylord! antwoordde de trainer. Hij is nog altijd zeer duizelig en suf. Hij zal onmogelijk kunnen rijden, als het niet spoedig beter wordt!

— Waar is hij nu?

— In het kleine gebouwtje naast de weegplaats.

— Is de dokter er nog?

— Ik heb hem verzocht, te willen blijven, tot gij zelf zoudt zijn gekomen, Mylord!

— Dat is goed, Brown! Wij volgen je!

Allen stapten uit en begaven zich snel naar het kleine plein, waar zich de weegplaats bevond.

Daar stond een klein gebouw, waar meestal tuigen en zadels werden bewaard en de gereedschappen, benodigd om de grasbaan te onderhouden.

Raffles en zijn metgezellen traden binnen.

Jeffrie lag uitgestrekt op een soort brits, bleek en telkens rillend alsof hij zoeven uit het water was gehaald.

Hij scheen Raffles echter te herkennen, tenminste er verscheen een flauwe glimlach op zijn gelaat en hij hief een slappe hand op, alsof hij daarmee een geruststellend gebaar wilde maken.

Naast de brits stond de dokter.

Raffles trad op den knaap toe en legde zijn koele hand op zijn brandend voorhoofd.

— Heb je erge pijn, mijn jongen? vroeg hij deelnemend.

Jeffrie schudde het hoofd.

— Pijn is het niet, Mylord, zeide hij met zwakke stem. Het is zoo'n.... ik weet het niet.... zoo'n raar, leeg gevoel, alsof ik geen hersens meer heb!

— Wat denkt gij er van, dokter? zoo wendde Raffles zich tot den geneesheer.

Deze haalde de schouders op.

— Ik begrijp er niet veel van. Maar ik zou zeggen, dat de jongen iets heeft gebruikt, dat hem zeer slecht is bekomen! Ik heb hem een braakmiddel ingegeven en dat schijnt hem te hebben opgelucht. Ik moet zeggen, dat de verschijnselen zeer veel gelijken op die van nicotine- of opiumvergiftiging.

— Er is zeker geen sprake van, dat de knaap in de eerste uren op de been is? vroeg Raffles.

— Daaraan valt niet te denken, mylord! Hij is zoo slap als een vaatdoek, als ik mij zoo eens mag uitdrukken. Hij kan ternauwernood op zijn eigen beenen staan!

Raffles beet zich op de lippen.

— Het is toch niet gevaarlijk? vroeg hij toen.

— Nu niet meer! Maar als de dosis wat grooter ware geweest...!

Op dat oogenblik werd er buiten de deur een luid misbaar vernomen.

Een grove mannenstem vloekte en schold, en iemand scheen zich met geweld te verzetten tegen een of andere handtastelijkheid.

Toen werd de deur opengesmeten en Henderson verscheen.

Hij was echter niet alleen, maar werd vergezeld door een tweeden persoon, die echter allesbehalve op dat gezelschap gesteld leek te zijn.

Henderson hield hem namelijk stevig in den nek vast en trok hem met geweld naar binnen, ofschoon hij zich uit alle macht verzette.

De man, die op deze wederrechtelijke manier werd binnengeleid, was de pikeur van kolonel Fitzgerald.

De man was dronken.

HOOFDSTUK IX.

Een tragi-comische ontknooping.

De aanwezigen keken verbaasd op.

— Wat moet dat beteekenen, Henderson? vroeg Raffles op strengen toon.

— Verschooning, Mylord, dat ik hier zoo maar binnen kom, zeide de brave chauffeur. Maar ik verzeker u, dat ik er goede redenen voor heb!

— Wat is er met dien man? vroeg Raffles.

— Dat zal ik u zeggen, Mylord! Ik liep hier wat rond in de buurt van de stallen, toen mijn aandacht plotseling getrokken werd door de stem van een man, die in zich zelf scheen te praten. Onwillekeurig luisterde ik toe en kwam wat naderbij. Toen kreeg ik dit

heerschap te zien, dat aan zich zelf verhaalde hoe hij het had aangelegd om onzen armen Jeffrie mee te lokken en hem een kop koffie te laten drinken, waarin een of ander smerig goedje gemengd was. Ik verzeker u, Mylord, dat het mij moeite gekost heeft om hem op de plaats zelf niet dood te slaan.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, Henderson, zeide Raffles. Maar laat nu den man maar los, want als jij hem nog vijf minuten op die manier vasthoudt, zul je hem gewurgd hebben!

Met een knorrend geluid liet de chauffeur den kerel los, die de aanwezigen met een schuwen blik opnam.

Raffles wendde zich tot den geneesheer en zeide:

— Gij zijt getuige van wat mijn chauffeur heeft medegedeeld?

— Gij kunt ieder oogenblik over mij beschikken, zeide de geneesheer. Het is een hoogst ernstig feit, en gij zoudt het volste recht hebben de beide Fitzgeralds voor het gerecht te dagen. Het is duidelijk, dat de pikeur op hun bevel zoo heeft gehandeld!

— Dat heeft hij ook, mijnheer! riep de chauffeur uit. De kerel zeide, dat hij er tien pond sterling voor had gekregen.

— Ik denk niet, dat het nog noodig zal zijn, zeide Raffles, zij zullen op een andere wijze wel genoeg gestraft worden.

— Maar intusschen zal hun paard winnen, Mylord! riep de geneesheer uit. Ik zeg u immers, dat uw jockey onmogelijk zal kunnen rijden!

Raffles balde de vuisten.

— Dat is waar, dat vergat ik! „Starlight” zal zeker winnen! Er is niemand, die „Eclipse II” kan berijden, behalve Jeffrie Palmer!

— Toch wel, Mylord, er is er een! zeide een zachte stem achter hem. Raffles wendde zich verbaasd om.

Ook de anderen keken het jonge meisje vol verrassing aan.

— Wat bedoelt gij, Miss? vroeg Raffles verwonderd.

— Ik bedoel, dat ik het paard kan rijden, Mylord!

— Gij? riep Raffles uit, terwijl hij een stap achteruit deed en het meisje van het hoofd tot de voeten opnam.

— Ja, ik! „Eclipse II” is volstrekt niet schuw voor mij en ik heb herhaaldelijk op zijn rug gezeten — vergeef het mij, Mylord!

Raffles keek het jonge meisje, dat met een vleierend

gebaar de gevouwen handen naar hem ophief, hoofdschuddend aan.

Toen zeide hij:

— En wilt gij zeggen, dat „Eclipse II” onder u even snel liep als onder den kleinen Jeffrie?

— Nog veel sneller, Mylord, klonk een zwakke stem van het rustbed.

Het was de kleine jockey die deze woorden gesproken had.

— Sta mij toe, Mylord, uw jockey te vervangen! vroeg Dolly op smeekenden toon. Ook de oude Higgings kan getuigen, dat ik het paard vaak bereden heb!

Raffles bedacht zich nog enkele oogenblikken.

Maar er lag zulk een smeekende uitdrukking op het gelaat van de jonge Amerikaansche, dat hij haar hand greep en zeide:

— Ik stem toe, Miss! Als gij mijn paard laat winnen, zal uw schoonste belooning zijn, dat gij twee nietswaardige schelmen schaakmat hebt gezet. Maar daar valt mij iets in — gij kunt toch niet in vrouwenkleeren rijden!

— Stel u gerust, Mylord! riep het meisje vroolijk uit. Ik heb Sally mijn orders gegeven... ik wilde zeggen verbeterde zij met een snellen blik op Dick, ik heb haar verzocht een rijpantalon en wat er nog verder noodig is, mede te brengen. Zij zal nu wel bij de kleedkamers zijn. Ik ga er aanstonds heen! Tot straks — en ik verzeker u, dat ik „Eclipse II” zal laten winnen!

En voor een der aanwezigen nog een woord had kunnen zeggen, was de jonge Amerikaansche overgelukkig weggesneld, maar niet zonder den jongen houtvesterszoon een blik te hebben toegeworpen, die zijn hart met snelle slagen deed kloppen.

De renpaarden hadden zich naar de startlijn begeven.

En onder de toeschouwers waren er twee, die met bleek gelaat en verwrongen trekken de springende dieren hadden gevolgd....

Die twee waren kolonel Fitzgerald en zijn zoon Stanley.

Want onder de paarden hadden zij tot hun woede en schrik den zonderling gevormden vos, het wonderpaard van Lord Aberdeen, ontdekt.

Al hun berekeningen waren in het water gevallen! De mijn was verkeerd gesprongen!

Zij hadden stellig geloofd, dat het paard door geen ander te berijden was, en nu zat daar een tengere jongeman in den zadel, met hooge gelakte rijlaarzen aan en de pet ver over het hoofd getrokken, die het paard volkomen in bedwang scheen te houden.

Met woede in het hart keken zij naar de voorbereidingen van den start, die met vrij wat moeilijkheden gepaard ging, daar de dieren zeer onrustig waren.

Maar eindelijk viel de vlag.

Als een stormwind vloog het veld, bestaande uit veertien paarden, vooruit.

„Eclipse II” was het laatst vertrokken, daar het paard juist bij het vallen van de vlag onrustig gesteigerd had en daarna eenige keeren om zijn eigen spil had gedraaid.

De vos lag dan ook minstens vier lengten achter, toen het veld voorbij de groote tribune stormde.

De beide Fitzgeralds meenden reeds verlicht adem te mogen halen!

„Starlight” bevond zich in het hoofdpeloton en liep omstreeks een lengte achter den leider, een roestbruine merrie, waarvan zij zeer goed wisten, dat zij uitgeput zou zijn, nog voor zij drie kwart van de baan zou hebben afgelegd.

Maar spoedig had „Eclipse” zijn eerste zenuwachtigheid overwonnen.

Het was alsof het paard begreep wat er aan de hand was!

Met ontzaglijke galopsprongen, die aan het publiek opgewonden kreten van bewondering ontlokten, haalde het zijn tegenstanders in.

Zijn ademhaling ging zoo geweldig, dat men die nog kon hooren, toen de paarden aan de overzijde van het reusachtige grasveld waren en zoo klein leken als de dieren uit een speelgoeddoos.

Aan de overzijde vloog „Eclipse II” de achterhoede, de middelste linie en het voorste peloton voorbij, dat thans werd aangevoerd door „Starlight”.

Het was alsof de hengst vleugels had!

In de laatste bocht galoppeerde het paard bijna vijf volle lengten voor „Starlight” en onder donderend gejuich, zooals er wellicht nog nooit vernomen was op de Derbybaan en waarmede zelfs de verliezers instemden, vloog de vos, schijnbaar zoo frisch als had hij zoeven den stal verlaten, met een voorsprong van bijna vijftien lengten voorbij den eindpaal.

Niet dan met de grootste moeite kon Dolly, met een gezichtje, dat vuurrood van opwinding was, het paard

door de toegestroomde menigte naar de weegplaats terugbrengen.

Daar bevond zich reeds haar vader, die zijn oogen niet had durven vertrouwen. En naast hem stond Dick, met een bleek gelaat, maar met oogen, die verrieden wat er in hem omging.

Wat verder keken Raffles en Charly glimlachend toe. Zij begrepen dat de tragi-comedie haar einde ging naderen.

Dolly was met een vluggen sprong van „Eclipse II” gesprongen en klopte het paard, dat zich zijn overwinning bewust scheen te zijn, vriendelijk op den hals.

Raffles kwam naderbij en drukte het jonge meisje krachtig de hand.

— Ik dank u hartelijk, Miss, zeide hij. Gij hebt mij niet alleen een groot bedrag doen winnen, maar gij hebt tevens een lafhartigen schurk ontmaskerd, die zich niet ontzien heeft, een onschuldigen knaap aan de grootste gevaren bloot te stellen, om zijn doel te bereiken. Gij zijt een flink, een dapper meisje, kortom een echte Amerikaanse!

Nu pas scheen Peter Newson het gebruik van zijn spraak te hebben teruggekregen.

— Jou bliksemsche meid! riep hij uit, terwijl hij Dolly met den vinger dreigde. Je had beide armen en beenen kunnen breken! Wat moet ik met je doen? Het beste zou zijn, dat ik je maar zoo spoedig mogelijk aan een goeden man gaf! Die moet dan maar zien, dat hij je kan temmen!

Dolly bloosde hevig bij het hooren van die woorden.

Toen ging zij op Dick toe, nam hem bij de hand en geleidde den verbaasden jongen man voor haar vader.

— Ik heb al een man gevonden, zeide zij, met een innigen blik op den reus naast haar. Hij houdt van mij, maar hij durft het alleen niet zeggen. Is het niet zoo, Dick?

— Zoo is het, Dolly — Miss Dolly, meen ik! stotterde Dick. Ik heb je innig lief — en als mijnheer je oom zijn toestemming zou willen geven — dan —

Newson keek den jongen houtvester scherp aan.

Hij bromde iets onverstaanbaars in zich zelf en zag toen glimlachend Raffles aan.

Toen sprak hij luid:

— Hoor eens hier, jonge man — Dolly heeft geen cent en wij gaan naar Amerika terug! Nu krabbel je zeker terug?

Een toornige gloed steeg in de wangen van den jongen reus op.

— Om geld geef ik niet, mijnheer Newson! Ik heb

Dolly lief om haar zelfs wil! En ik wil tot aan het einde der wereld met haar gaan — al zou ik het liefst hier een huisje voor haar bouwen — hier voor haar werken!

Een harde klap op zijn schouder deed hem zwijgen. Het gelaat van den Amerikaan glom van plezier.

— Dan krijg je haar, mijn jongen! Maar niet als mijn nicht! Dolly is mijn dochter! Daar sta je van te kijken, niet?

Inderdaad keek Dick, of hij het in Keulen hoorde donderen.

Maar in enkele woorden werd hem de kleine comédie verklaard, en toen sloot hij Dolly in zijn armen, zich niet storend aan de omstanders.

Sally, de trouwe negerin, die stil naderbij was gekomen, hield tranen met tuiten en wilde toen stil wegschuiven, om haar verdriet niet te toonen.

Maar Dolly greep haar bij de hand en riep:

— Wat is dat, Sally! Wou jij wegllopen? Daar komt niets van! Jij blijft bij ons, niet Dick?

— Zoolang wij leven, mijn lief meisje! antwoordde de jonge man.

Juist toen kwamen de beide Fitzgeralds aanloopen.

Snel lieten Dick en Dolly elkander los.

Stanley kwam schoorvoetend naderbij.

Zijn gelaat was geel van nijd en verlegenheid.

Hij kuchte eens en zeide toen tot den Amerikaan:

— Mijnheer Newson — ik wilde u gaarne even alleen hebben gesproken! Het betreft een teedere kwestie.

— O, een geldkwestie dus?

— Neen, dat niet — ik — eh — ik zou — — ik wilde — —

— Spreek toch vrij uit, man! riep de Amerikaan joviaal. Je zou graag met Sally trouwen, is het niet?

— De zaak is — — stotterde Stanley met een vuurrood gezicht.

— De zaak is, dat ik den spijker juist op den kop heb geslagen! Nu, jonge man, je zult haar hebben!

En met die woorden duwde hij de negerin naar den verblufften leeglooper.

— Alleen moet ik een kleine vergissing goed maken! vervolgde Newson met een vroolijke tinteling in zijn oogen. Sally is namelijk mijn dochter niet, maar onze keukenmeid en ze heeft geen rooden duit! Bovendien heeft zij in Boston een vrijer, en als die er achter komt, dat je haar van hem hebt afgetrooggeld, slaat hij je de hersens in. Mijn dochter heet Dolly. Ze staat daar, en trouwt zoo gauw als het gaat met dien jongen, die naast haar staat. En die slaat je eveneens de hersens in, als je maar een vinger naar haar durft uitsteken. Je moet nu maar zelf kiezen!

Op deze woorden ging er zulk een homerisch gelach op onder degenen, die hierbij aanwezig waren, dat Stanley, met een blik vol machtelloozen haat op de menschen rondom hem, wegsloop als een dief in den nacht.

Raffles dacht er niet aan, den ellendeling nog meer te vernederen, door hem wegens de zaak van den kleinen jockey te laten arresteren.

Hij begreep wel, dat de schurk op deze wijze al meer dan voldoende door zijn eigen toedoen gestraft was.

De volgende aflevering (No. 238) bevat:

De Grieksche Typiste.

